

ГЕЙЛ ФОРМАН

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Одним
мечом



Гейл Форман
Облиш мене

Для Уїлли та Денбель

Нью-Йорк

1

Мерібет Клейн працювала допізна, плануючи відредагувати останню сторінку грудневого видання, коли раптом у неї стався серцевий напад.

Те, що вона відчула спочатку, скоріш було важкістю у грудях, аніж біль, отож вона не одразу подумала про серце. Вона подумала про розлад шлунка через тарілку жирної китайської їжі, яку вона з'їла за робочим столом близько години тому. Вона подумала про свою стурбованість через довгий перелік справ на завтра. Вона подумала про роздратованість після розмови з її чоловіком Джейсоном, який доти влаштував вечірку для Оскара та Лів, попри те, що їхній сусід знизу Ерл Яблонскі скаржитиметься, і навіть незважаючи на те, що, дозволивши близням не спати після восьмої, він підвищує ймовірність того, що хтось із них прокинеться посеред ночі (та розбудить її).

Будь-що, але не серце. Вона мала сорок чотири роки. Навіть почуваячись перенапруженою й виснаженою, вона показувала, якою гарною матір'ю, здатною працювати, вона є. Крім того, Мерібет Клейн належала до тих жінок, котрі, почувши тупіт копит, не думали про зебр, а тим паче про коней. Вона гадала, ніби хтось надто голосно увімкнув телевізор.

Тож коли їй прихопило серце, Мерібет ледве добула слоїк пігулок від печії з письмового стола і присмокталася до нього, намагаючись відчинити двері до кабінету Елізабет. Але двері були зачинені, поки Елізабет та Жаклін, креативний директор «Фреп», сперечалися, чи варто змінювати обкладинку журналу, бо скандальне секс-відео з відомою молодого акторкою, яка прикрашала її, заповонило Інтернет.

За годину рішення було ухвалене, останні корективи були внесені, тож журнал відправили у друк. Перед тим, як піти, Мерібет зупинилася біля кабінету Елізабет, щоб попрощатися, та одразу ж

про це пошкодувала. Не тільки через те, що, помітивши, як уже пізно та який стомлений вигляд має Мерібет, Елізабет запропонувала їй купон на таксі – ця доброта змусила жінку ніяковіти, хоч вона таки погодилася, а радше через те, що Елізабет і Жаклін активно обговорювали свої плани щодо вечері та припинили розмову, щойно Мерібет увійшла до кімнати, ніби вона з'явилася в розпал вечірки, на яку її не запрошували.

Удома вона дуже неспокійно спала, постійно прокидаючись від того, що Оскар розлігся коло неї на ліжку, а Джейсона вже й не було. І хоч жінка почувала себе ще гірше, ніж минулого вечора, – вона була знеможена від нестачі сну, її нудило, як вона думала, від китайської їжі, але в неї також боліла щелепа, про причину чого Мерібет і гадки не мала, хоча пізніше вона зрозуміє, що всі ці симптоми є передвісниками серцевого нападу, – вона ледве підвелася з ліжка, одягла Лів і Оскара та пройшла з ними десять кварталів до підготовчої школи «Брайт-Старт», оминувши гурт інших матусь, які дивилися на неї з холодною поблажливістю, як вона здогадувалася, через те, що вона відводила дітей до школи лише по п'ятницях. Джейсон робив це в усі інші ранки (те, за що матусі із «Брайт-Старту» його так поважали), щоб Мерібет мала змогу дістатися робочого місця досить рано й потім звільнитись о пів на п'яту. «Короткий робочий день, – пообіцяла Елізабет. – П'ятниця – вихідний». Це було два роки тому, коли Елізабет призначили на посаду головного редактора «Фреп», нового (та добре фінансованого) журналу про життя зірок, тож цими обіцянками-цяцянками вона і вмовила Мерібет повернутися на повний робочий день. Ну, цим, а ще доволі високою зарплатнею, якої вони з Джейсоном потребували, щоб сплатити за школу близнят, що її ціна, як жартував Джейсон, була «позахмарною в квадраті». У той час Мерібет працювала вдома, не заробляючи чогось подібного до зарплатні за повний день. Що ж до праці Джейсона в некомерційному музичному архіві, то навчання з'їдало б половину його річного прибутку. Був також спадок від батька Мерібет, але,

зважаючи на його розмір, коштів вистачило б лише на рік, а що сталося б, якби вони не отримали місця в яслах (шанси на це, кажуть, були навіть меншими, ніж шанси потрапити до Гарварду)? Їм справді потрібні були ці гроші.

Правда полягала в тому, що навіть якби школа була безкоштовною, як у Франції, Мерібет, без сумніву, все одно вийшла б на роботу, аби нарешті дістати нагоду працювати разом з Елізабет. Короткий робочий день виявився восьмигодинним у звичайні дні й набагато довшим наприкінці місяця. Вихідний у п'ятницю став найбільш напруженим днем за весь тиждень. Щодо роботи разом з Елізабет, що ж, це було трошки не так, як хтось міг очікувати. Дійсно-бо, ніщо не виправдало сподівань, окрім школи. Вона справді була дуже дорогою, як вони й передбачали.

У школі Мерібет розкрила книжку, яку її дочка ретельно обирала задля сьогоdnішнього читання, «Фіолетова пластикова сумочка Лілі», кліпнула очима, аж раптом слова пустилися в танок по сторінці. До цього вранці, виблювавши жовчю в туалеті, Мерібет запропонувала своїй дочці відкласти читання до п'ятниці, спровокувавши цим її на істерику:

– Але ти ніколи не приходиш до мене на заняття! – верещала дівчинка. – Ти не можеш зламати обіцянку!

Мерібет вдалося прочитати цілу книжку, хоч із похмурого вигляду Лів вона зрозуміла, що це її читання не було блискучим.

Після заняття вона попрощалася з близнюками та сіла на автобус, який відвіз її на десять кварталів назад, додому, де, замість піти до ліжка, хоча саме цього вона так відчайдушно прагнула, Мерібет перевірила свою електронну пошту. Першим у черзі було повідомлення, надіслане на її особистий та робочий акаунти асистенткою Елізабет, Фінулою, котра питала, чи Мерібет може терміново відредагувати прикріплену статтю. Наступним у черзі був список справ, який вона сама собі надіслала минулого вечора. Він містив дванадцять пунктів, або тринадцять, якщо взяти до уваги статтю, надіслану Фінулою. Утім, Мерібет не любила щось відкладати

на потім – коли вона так чинила, її переліки справ тільки збільшувалися – тож жінка подумки розподіляла час, надавши перевагу справам невідкладним (гінеколог, податкова, зустрітися з Андреа), потім були ті, які можна відкласти (зателефонувати логопеду Оскара, хімчистка, пошта, техогляд), також були такі, що їх можна довірити Джейсонові, подзвонивши з роботи.

– Привіт, це я, – сказала вона. – Як гадаєш, ти зможеш організувати вечерю сьогодні?

– Якщо не хочеш готувати, то замовмо щось.

– Ми не можемо. Сьогодні у близнюків вечірка, тож маємо щось приготувати, – нагадала вона чоловікові.

Цей захід був позначений у календарі, і Мерібет нагадувала Джейсонові про нього тиждень тому, і хоча такі вечірки відбуваються і в інші дні вже понад чотири роки, вони завжди застають його зненацька.

– До того ж, я кепсько почуваюся, – додала вона.

– То відміни її, – запропонував Джейсон.

Мерібет знала, що він це скаже. Її чоловік дуже любляв знаходити легкий вихід із ситуації.

Проте єдиний випадок, коли скасували вечірку для близнюків, стався два роки тому, просто після урагану Сенді. Так, вона знала, Джейсон не був любителем цього всього. Але Мерібет приєдналася до тих, хто влаштовує вечірки, коли близнята мали шість місяців, а вона була виснажена тілом і душею внаслідок клопотів та надзвичайної самотності, бо постійно була сама вдома з дітьми. Так, можливо, деякі батьки були докучливими (наприклад, Адріенна з її постійними змінами в дієті для Клементини та Мо, заснованими на статтях про харчування, котрі вона щойно прочитала в «Таймс», – жодних молочних продуктів, ніякого глютену, тепер це називається палеодієта). Та всі ці друзі були батьками вперше. Навіть якщо їй не дуже подобалися, вони все одно були її товаришами по зброї.

– Я така змучена, – сказала вона Джейсону. – І відмінити вже надто пізно.

– У мене був просто шалений день, – мовив Джейсон. – Ми маємо перемістити десятки тисяч файлів перед оновленням бази даних.

Мерібет уявила собі світ, у якому шалений день звільняв би її від приготування вечері. Звільняв би її від будь-чого. Вона хотіла б жити в такому світі.

– Ти зможеш щось приготувати? Будь ласка, – спитала вона.

«Не проси мене замовляти піцу, – думала Мерібет, щось стиснулося у неї в грудях, але не від стресу, як вона гадала, а через кров'яний тромб у її звуженій коронарній артерії. – Будь ласка, не проси мене замовляти піцу».

Джейсон зітхнув.

– Добре. Я приготую курку з оливками. Вона усім подобається.

– Дякую. – Мерібет відчула себе майже до сліз вдячною за те, що не братиме в цьому участі, але була остаточно зла через те, що вона постійно все робить.

За п'ятнадцять хвилин вона пройшла три квартали до кафе, де вони домовилися зустрітися з Андреа Девіс, її колишньою колежанкою з журналу «Рул». Мерібет залюбки скасувала б цю зустріч, але Андреа була розлучена, мала двох дітей-підлітків та позбулася роботи, бо журнал про шопінг, у якому вона працювала, закrywся. Як і «Рул». Як і багато інших журналів, у яких вони працювали.

– Тобі так пощастило працювати у «Фреп» з Елізабет, – сказала Андреа за кавою, запах якої викликав у Мерібет нудоту. – Там просто чудово.

Так, Мерібет це знала. Там було чудово. Їй справді пощастило.

– «Рул» був так давно, – мовила Андреа. – Пам'ятаєш, як після 11 вересня ми перероблювали цілий випуск від самого початку? Ті пізні ночі, коли всі ми працювали гуртом, а запах паленого пластику заповнював повітря. Іноді я думаю, що то були найкращі дні в моєму житті. Чи це не божевілья?

Мерібет хотіла відповісти, що інколи відчувала те саме, але в той момент вона почала задихатись і майже не могла говорити.

– З тобою все гаразд? – запитала Андреа.

– Мені не дуже добре, – зізналася Мерібет. Вона не знала Андреа занадто близько, через що їй було легше сказати правду. – Дивні симптоми. Ніби болі. У грудях. Я боюся, це може бути моє...

Вона була не в змозі закінчити.

– Твоє серце? – спитала Андреа.

Мерібет кивнула, аж тут згаданий орган знову стиснувся.

– Я відвідую курси першої допомоги щонайменше раз на рік і думаю, у мене серцевий напад. Мені болить рука й усе інше. – Андреа хитала головою.

– У будь-якому разі, це дрібниця. Ну, не дрібниця, це рефлюксна хвороба. В усякому разі, у мене.

– Рефлюксна хвороба?

Андреа кивнула.

– Кислотна відрижка. Побічний продукт того, що зветься стресом. Мабуть, ти чула про це?

Ну, звісно, стрес. Це додало сенсу. А «Фреп» якраз тільки-но зробив репортаж про двадцятисемирічну зірку ситкомів, якій поставили діагноз – множинний склероз. «Ніхто не застрахований», – каже актриса в інтерв'ю. Крім того, два тижні тому телефонувала мати Мерібет і розповіла, що тридцятишестирічна дочка її подруги на ім'я Еллен Берман хвора на рак грудей четвертої стадії. Хоча Мерібет не була знайома ні з Еллен Берман, ані з її дочкою, вона все одно почувалася жахливо через це й записалася на прийом до гінеколога (їй також треба було записатися на мамограму, востаннє вона робила її кілька років тому). Бо та акторка мала рацію: ніхто не застрахований. І, до речі, Мерібет не знала, що її серцева тканина почала відмирати через брак кисню. Тож вона й далі просто проживала свій день. Вона пообіцяла Андреа розпитати в Елізабет про будь-які вакансії для неї та взяла таксі до офісу податкової з метою віднести туди всі чеки за рік, щоб їхні податкові надходження – які вже відтерміновано з квітня – були готові вчасно, до наступного тижня. Потім жінка впіймала таксі до офісу лікаря Крей

на околиці міста, бо, хоч їй паморочилося в голові й не хотілося нічого, окрім як піти додому та впасти, вона вже на шість місяців запізнилася на річний гінекологічний огляд, а їй не кортіло скінчити, як дочка Еллен Берман.

Мерібет не знала, що виснаження, яке вона відчувала, спричинено зниженим рівнем кисню в крові, яка тепер циркулювала в її тілі. Вона сказала медсестрі лікарки Крей, що почувається добре; хоча під час огляду медсестра помітила, що її кров'яний тиск був понаднормово низьким, отож запитала, чи немає у неї зневоднення. Можливо, так і було. Може, це саме те. Тож Мерібет випила чашку води. Вона не думала про серце. І, можливо, вона ніколи й не подумала б, якби лікар Крей не запитала її, чи в неї все гаразд.

Це запитання саме по собі було поставлене з увічливості. Однак лікарка Крей приймала пологи, коли Мерібет народжувала Оскара та Лів, тож вона бачила її наскрізь. Вона запитала жінку про самопочуття під час огляду грудей, коли її пальці обережно промацували ліву молочну залозу Мерібет, просто над серцем, яке більше не боліло, але стискалось, як барабан. Мерібет згадала відчуття, коли була вагітна, тож у неї не було іншого виходу, окрім як відповісти:

– Ну, загалом...

2

Дві години потому Мерібет почала панікувати. Запевнивши жінку, що нічого страшного не станеться, лікар Крей відправила її на таксі до найближчого пункту першої допомоги та попередила його працівників, що до них їде пацієнтка.

– Це треба, просто щоб перестрахуватися, – сказала лікарка.

Після прибуття на руку Мерібет надягли пов'язку, під'єднану до моніторів, та увімкнули прилад для спостереження за роботою серця, її оглянуло безліч лікарів, які навіть не мали достатньо дорослого вигляду, щоб законно пити алкоголь, а практикувати медицину – і поготів.

Дорогою до лікарні Мерібет зателефонувала Джейсону на робочий номер та натрапила на автовідповідач. Згадавши чоловікове попередження, що якийсь час його не буде, вона зателефонувала йому на мобільний, але й тут почула автовідповідач. Як завжди. Джейсон мав алергію на телефонні розмови. Вона вирішила не залишати йому повідомлення. Усе-таки вона була в таксі, схожому на те, яке відвезло її додому вчора ввечері. Вона вірила в те, що все це скінчиться через годину чи дві.

Вона написала повідомлення Роббі, яка стала нянею близнюків, коли їм виповнився рік, а Мерібет почала працювати, виправдуючи цим доконечну потребу найняти няню. Тоді Роббі була милою й винахідливою студенткою п'ятого курсу театрального факультету в Нью-Йоркському університеті. Зараз вона вже випускниця, справжня актриса з хаотичним графіком. Отож Мерібет зовсім не здивувалася, діставши відповідь: «Я сьогодні не можу. Мені надійшла пропозиція!!!» із численною кількістю смайликів, якими дівчина підкреслювала свій захват. А потім Роббі додала: «Вибачте» з двома-трьома сумними смайликами, щоб показати свій жаль.

Час наближався до пів на третю, коли у близнюків мають добігти кінця заняття, а їх не було кому забрати. Вона ще раз спробувала

додзвонитися до Джейсона. Там на неї знову чекав автовідповідач. Цього разу справді не було сенсу залишати голосове повідомлення. Він усе одно не встиг би вчасно доїхати до «Брайт-Старту». Окрім того, Джейсон не прослуховував залишені йому повідомлення ще з часів минулих виборів.

Вона зателефонувала до школи. Відповіла секретарка, модель – гарна, але жахливо неграмотна дівчина, яка постійно губила бланки та квитанції.

Мерібет запитала, чи можуть Оскар і Лів сьогодні побути в школі трохи довше.

– Мені дуже шкода, але в нас немає групи продовженого дня, – відповіла секретарка, ніби Мерібет уперше телефонує, а не водить до школи своїх дітей вже понад рік.

– Я знаю, але я... ну... Мене несподівано затримали.

– У правилах «Брайт-Старту» зрозуміло написано, що треба забирати дітей не пізніше за третю тридцять, – відповіла секретарка крізь фон. Зв'язок тут був жахливий.

– Я знаю правила, але це...

Жінка завагалася. Надзвичайний випадок? Вона була дужче занепокоєна колосальним гайнуванням часу, ніж своїм серцем.

– Непередбачена ситуація. Я не зможу приїхати о третій тридцять, мої чоловік та няня також не зможуть. Я знаю, що вчителі залишаються в школі довше. Хіба Оскар з Лів не можуть просто погратися десь у кутку? Я не повірю, що я – одна-єдина серед батьків, хто просив про це.

Хоча хто знав? Можливо, так і було. Мікрорайон Трайбека, де розташовувалася школа й де Мерібет мешкала у винайманому житлі на горішньому поверсі вже понад двадцять років, став одним із найбагатших серед усіх поштових індексів країни. Іноді здавалося, що тут навіть у нянь є свої няні.

Викликавши неприємний звук, секретарка перемкнула Мерібет на утримання. Через кілька хвилин вона повідомила, що хтось із батьків запропонував забрати близнюків.

– О, добре. Хто саме?

– Ніфф Спенсер.

Теоретично, Ніфф Спенсер не була однією з батьків у «Брайт-Старті». Вона була матір'ю двох випускників «Брайт-Старту», які зараз навчаються в підготовчій школі K-12, та ще третього, який почне навчатися тільки наступного року. Ніфф допомагала іншим у «пропущений рік», як це називала, щоб «залишатися в курсі всіх справ», ніби в підготовчій школі було таке складне навчання, що вона не могла собі дозволити чимось злегковажити. Мерібет її терпіти не могла.

Проте Джейсон не відповідав на дзвінки, а Роббі була зайнята. Навіть жінка навіть подумала про Елізабет, але це здавалося недоречним – просити допомогти начальницю, хоч вона була ще й подругою.

Вона взяла номер Ніфф у секретарки та в повідомленні відправила їй номер Джейсона, пообіцявши забрати дітей до вечері. Вона надіслала номер Ніфф Джейсону і сповістила, що затримається, а також попрохала зв'язатися й зустрітися з Ніфф. «Будь ласка, підтвердь, що ти отримав це повідомлення», – написала вона. «Отримав», – відповів чоловік.

І ось так, усе само собою вирішилося. Вона не скаже Джейсонові, чому затримається, аж доти, доки все не закінчиться. А якщо нічого лихого не трапиться, можливо, і взагалі не розповість. Була ймовірність, що він навіть не спитає.

Мерібет уважно роздивилася датчик на своєму пальці. Пульсоксиметр.

Вона згадала, що її батько носив такий самий після серцевого нападу. Датчики, прикріплені до її грудей, засвербіли; вона подумала, що ввечері треба буде добре терти це місце мочалкою, щоб віддерти клей.

– Я перепрошую, – звернулася вона до однієї з робітниць служби першої допомоги, стильної дівчини в дорогих туфлях та з

каліфорнійським акцентом. – Ви не знаєте, коли я зможу бути вільною?

– Думаю, треба взяти ще один аналіз крові, – сказала лікар.

– Ще один. Навіщо? Я гадала, що моя ЕКГ у нормі.

– Так треба.

Це звучало так, ніби вони за цим приховувались або набивали собі ціну. Колись Мерібет редагувала статтю, що викривала лікарні, які наживаються на людях.

Воднораз жінка також згадала статтю, надіслану Фінулою. Мабуть, їй потрібно викреслити щось зі свого списку. Вона зробила це на телефоні. То був цікавий пункт плану – про зірок, які активно використовували соцмережі з доброчинною метою; Мерібет пригадала, як колись вона запропонувала цю тему колегам на зборах – і як жорстоко її розкритикували. Зазвичай Мерібет може негайно вказати на ґанджі в структурі, ідеї або в головному мотиві статті, тільки-но прочитавши її, та завжди знає, як її відредагувати. Проте цього разу вона перечитувала її вдруге, втретє, але за деревами не бачила лісу, вона не знала, як редагувати статтю.

Лікарня. Не дуже приємне місце, щоб зосередитися на роботі. Їй треба було додому. Вечоріло. Мабуть, Джейсон з дітьми вже повернулися. Можливо, він навіть почав якщо не хвилюватися, то бодай цікавитися, де дружина. Вона закрила статтю й побачила кілька пропущених дзвінків з міського номеру. Вона перетелефонувала та майже одразу почула голос Джейсона.

– Мерібет, – мовив він. – Ти де?

Спокійний і глибокий голос Джейсона перевернув щось у неї всередині. Може, тому, що його голос по телефону нагадував Мерібет його голос на радіо, який усе ще повертав її на двадцять п'ять років назад, у ті ночі, коли Мерібет зі своїми друзями слухали його шоу під назвою «Демо-Гог» у гуртожитку й гадали, що він за людина (він мав радіо-псевдонім Джінкс) та яким був у житті.

– Закладаюся, він страшний, мов чорт, – сказала її сусідка Кортні.

– Сексуальний голос, бридке лице.

Мерібет тоді працювала в газеті коледжу й ніколи не надавала значення Джінксовій зовнішності, але була впевнена в тому, що він нестерпний сноб, як і всі штатні митці та музиканти.

– Тобі варто взяти в нього інтерв'ю й усе з'ясувати, – вирішила Кортні.

– Де ти? – повторив Джейсон.

Тепер вона чула роздратування в його голосі. А потім і зрозуміла, чому. Було чути галас дорослих та дітей. Дуже великої кількості дітей.

Вечірка. Сьогодні. Дідько!

– Я думав, ти хочеш, щоб я приготував курку, але вдома нема ніякої курки, а гості вже прийшли, – сказав Джейсон. – Ти принесеш щось попоїсти?

– Ні, пробач. Я забула.

– Ти забула?

Тепер Джейсон був злий. Мерібет це нібито й розуміла, але її серце знову стислося. Бо й справді: скільки разів Джейсон вчиняв так само з нею, залишаючи її в безвиході?

– Так, я забула, – промовила вона різким тоном. – Мені голова була захаращена іншими речами, наприклад, тим, що я застрягла в лікарні на весь вечір.

– Стривай-но! Що сталося?

– Я мала біль у грудях, отож лікарка Крей направила мене перевіритися, – пояснила вона.

– Якого дідька?

Нині Джейсон розгнівався, по-справжньому розгнівався, але вже не так, як досі, а наче перед сваркою.

– Мабуть, це стрес, нічого серйозного, – бовкнула Мерібет, почуваячись безглуздо через те, що вона про це йому сказала, та ще безглуздіше через те, що сказала це зопалу. – Мене обстежували протягом кількох годин.

– Чому ти мені не зателефонувала?

– Я намагалась, але ти не відповідав і, в будь-якому разі, я думала, що звільнюся до цього часу.

– Де ти?

– Клініка Рузвельта.

– Мені приїхати?

– Ні, і не говори іншим. Просто скажи їм, що я запрацювалася допізна, та замов піцу. Мене скоро відпустять.

Вона постукала себе по грудях кулаком, сподіваючись, що це усуне біль, який знову надходив.

– Хіба мені не треба бути поруч?

– Поки ти доїдеш, я вже звільнюся. Це просто непомірно роздутий біль.

На тлі вона почула, що Оскар почав плакати.

– Що сталося?

– Здається, Мо взяв Страшного Милунчика.

Страшний Милунчик – це порваний плюшевий ведмедик, без якого Оскар не міг заснути.

– Краще забори його, – сказала вона Джейсону. – І чи можу я з ним поговорити? Або з Лів?

Поки Джейсон намагався покликати дітей, її телефон, остаточно розрядившись, сумовито вискnuв – і вимкнувся.

– Я невдовзі буду вдома, – сказала Мерібет. Але подружжя більше не чули одне одного.

* * *

Трохи пізніше з'явився підстаркуватий лікар у горошкуватій краватці-метелику. Він відрекомендував себе як лікар Стерлінг і повідомив, що він є черговим кардіологом.

– На одній з ваших кардіограм була виявлена патологія, тож ми musiли зробити ще один аналіз крові, який показав, що маєте підвищений рівень тропоніну, – пояснив він.

– Але ж попередня кардіограма була в нормі.

– Таке трапляється, – відповів лікар. – Я гадаю, що у вас, мовити б, недокрів'я.

– Що? – перепитала Мерібет.

– Ішемія, яка триває, мабуть, останні двадцять чотири години. Ось чому вас непокоїв переривчастий біль, а тепер ваш аналіз крові показує повне закупорення однієї з артерій.

– О, – тільки й мовила Мерібет, намагаючись це усвідомити. – Я зрозуміла.

– Отже, ми направимо вас на катетеризацію серця, щоб перевірити наявність закупорень у коронарних артеріях, та якщо їх буде виявлено, ми розмістимо вам стент у обох місцях.

– Коли це треба зробити?

– Терміново. Щойно ви опинитеся на горішньому поверсі.

– Зараз? – Вона подивилася на годинник. Було пів на восьму. – Але ж нині вечір п'ятниці.

– У вас були плани піти на вечірку? – Кардіолога розвеселив власний жарт.

– Ні. Мені просто цікаво, чи можна перенести стентування на наступний тиждень?

– О, ні. Ми повинні дістатися туди, поки не сталося чогось іще гіршого.

Гірше. Їй не подобалося це слово.

– Добре. Скільки часу це забере? Я маю на увазі, коли приблизно я зможу бути вільною?

– Боже милостивий, ви завжди так поспішаєте? – запитав він, осміхаючись, але цього разу ще й плеснув у долоні, ніби маючи на увазі «Я знаю, як ти сюди потрапила».

Та саме цієї миті дванадцятро чотириліток ущент розносили її будинок. Дехто намірявся прибратися за ними, знайти крекери у формі рибки, які Мо завше ховає в шафі, або закаляні підгузки, що їх Таші завжди лишає на кухні в смітнику (бо Еллері все ще ходить у памперси). Дехто збирався приготувати млинці з шоколадною

крихтою на сніданок у суботу та переконувався, що в шафі є всі необхідні продукти. І це лише сьогодні. На днях дехто мав намір відвести дітей на балет, футбол, на сеанс до логопеда, на дитячі свята, відсвяткувати їхній день народження. Купити їм костюми на Геловін, зробити їм щеплення від грипу в педіатра та чистку зубів у стоматолога. Дехто мав розпланувати меню, купити їжі, сплатити рахунки, розібратися з чековою книжкою. Хтось мав це все зробити і при тому встигнути ще й попрацювати. Мерібет зітхнула.

– У мене просто повнісінький будинок чотирилітніх дітей, та я дуже зайнята в ці вихідні.

Лікар довго дивився на неї та сумрився. Мерібет обернулася, уже відчуваючи до нього неприязнь, коли він сказав:

– Ви усвідомлюєте, що у вас був серцевий напад?

Скориставшись телефоном у лікарні, жінка подзвонила Джейсону та знову натрапила на автовідповідач. Якомога спокійніше вона розповіла, що сталося: про аналізи, те, що вона залишиться там на ніч, а можливо, на всі вихідні. Вона не промовляла слова «серцевий напад». Вона не могла себе змусити. Також вона не казала, що налякана. «Будь ласка, приїдь якомога швидше», – попросила вона чоловіка у повідомленні.

* * *

Чекаючи, Мерібет заповнила необхідні документи. В якомусь сенсі це її заспокоїло, можливо, тому, що це було їй знайомо. Вона робила це раніше перед кесаревим розтином і перед операцією Оскара зі встановлення трубки у вусі. Ім'я, адреса, номер страхування, соціальне страхування. Знову. Було в цьому щось від дзену. До моменту, коли вона мала заповнити поле про історію родини.

Вона ніколи не знала, як його заповнювати. Вона знає лише те, що її вдовчили у вісім років, але доти була тільки якась частина

інформації про неї: вона мешкала на Мейпл-стрит. Їздила на блакитному велосипеді Schwinn. Вона краще за всіх писала в третьому класі. Її вдовочерили. Це ніколи багато для неї не означало, аж до того моменту, коли вона сама не спробувала завагітніти, і тоді виникла сила-силенна питань, на які не можна дати відповідь. Чи в її родині були португальці? Євреї? Каджуни? Чи були випадки народження дітей із синдромом Дауна? Була вовча паща? Хвороба Ганінгтона? Історія безпліддя в родині? Принаймні, з останнім все було зрозуміло, якщо брати до уваги її біологічну матір, але решта залишалася таємницею. Потім її діти народились, а таємниця тільки збільшилася. Оскар був копією свого батька, ті самі карі очі, те саме кволе підборіддя, але на шістнадцять місяців Лів мала довге біле волосся, мигдалюваті зелені очі й таку стрімку, інколи диктаторську манеру спілкуватися, що Джейсон іноді жартував про прояви майбутнього лідера, як-от Шеріл Сандберг, ба навіть Гіларі Клінтон. «Ти впевнена, що тебе запліднили правильним плодом?» – постійно глузували люди.

Цей жарт був болючим, бо Мерібет не знала, від кого Лів успадкувала таке волосся принцеси й такі великі очі, не кажучи вже про її пильний погляд. Дивлячись на маленьку генетичну загадку в обличчі доньки, Мерібет відчувала якщо не сум, то голосний дзвін прикрості. Вона ніколи не мала часу ретельно з'ясувати це питання, бо в неї були двійнята.

Вона залишила бланк незаповненим.

Джейсон з'явився майже о десятій.

– О, Лоїс, – сказав він, згадавши старе прізвисько, яке він не вживав протягом років. Це було першим знаком для Мерібет, що він також переляканий. Вони знали одне одного половину свого життя, ба й з десятирічною перервою, вони знали, як намацати вразливе місце одне одного навіть у темряві. Крім того, Мерібет знала, що Джейсон утратив рівновагу, коли дізнався, що її забрали до лікарні. Він був такий самий перед її кесаревим розтином, хоча потім

зізнався, що дужче його налякала не операція, а його сни, у яких дружина помирала під час пологів.

– Привіт, Джейсе, – м'яко відповіла вона. Жінка хотіла сказати «Я кохаю тебе» або «Дякую, що приїхав», але якби вона це вимовила, то, мабуть, розплакалася б. Тож вона запитала, де діти.

– З Ерлом.

Серед усього буяння емоцій, роздратування вбило сентиментальність.

– З Яблонські? Ти знущаєшся?

– Було дуже пізно.

– То ти залишив їх із нашим мізантропом, можливо, алкоголіком, – сусідом знизу? Ти прикріпив табличку «Згвалтуйте мене»?

– Ну годі. Ерл сварливий, але він – непогана людина.

– Боже, Джейсоне. Чому ти не відправив їх додому з Вілсонами?

Вілсони – це одна з сімей із батьківського комітету, яка жила неподалік.

– У мене не було нагоди, – сказав чоловік. – Діти були втомлені, тож я попрохав Ерла Яблонські прийти до нас. Я можу зателефонувати Вілсонам, але вони, мабуть, уже сплять.

– Забудь.

Він сів на краю її ліжка.

– Як ти себе почуваєш?

– Добре. Я просто хочу, щоб усе це якомога швидше скінчилося. – Вона подумала трохи. – Можливо, тобі варто попросити Вілсонів забрати їх завтра. Лів і Тесс завтра разом ідуть на балет.

– Точно. Балет.

– А в Оскара футбол.

– Ми це вирішимо.

– Як? Він не може просто не прийти. Треба когось попросити допомогти.

– Добре, я зателефоную Вілсонам.

Джейсон почав шукати телефон.

– Не зараз. Уже запізно. Просто напиши повідомлення на телефон або пошту чи зателефонуй завтра вранці.

Він кивнув.

– Що робитимемо з неділею?

Вони планували влаштувати вечірку на день народження двійнят. А потім у Лів мало бути дитяче свято, а в Оскара сеанс у логопеда. Мерібет не хотіла зараз про все це думати.

– Я не знаю, Джейсоне.

– Ми могли б відправити їх до Лорен на вихідні.

Лорен – це молодша сестра Джейсона, котра жила поблизу Бостона з чоловіком і чотирма дітьми.

– Як ми їх туди відвеземо? Та як доберемося назад?

– Я можу попросити Лорен забрати їх. Вона знає, що сталося.

– Ти їй сказав?

– Ну, так. Я телефонував їй з таксі. Вона була з батьком, коли в нього трапився серцевий напад.

У батька Джейсона, Елліота, стався серцевий напад, коли йому було за сімдесят, а тоді такі речі є нормою.

– То що ти думаєш? Лорен?

Мерібет затулила обличчя руками. Плануючи вихідні, вона зазвичай відчувала себе як авіадиспетчер, але зараз просто не могла втримати літак у небі.

– Я не знаю. Можна я не братиму в цьому участі? Поки все не скінчиться?

Він зобразив захисне поле навколо неї.

– Ти в бульбашці.

Прийшли черговий лікар та медсестра з каталкою.

– Ви оберете м'яке заспокійливе? – запитала медсестра.

– Я надаю перевагу сильному, – сказала Мерібет із кам'яним виразом обличчя.

Поки її готували до перевезення, Джейсон стиснув їй руку та попросив не хвилюватися, адже все буде добре. Він завше так казав. Мерібет ніколи не вірила цим словам, хоч вона завжди цінувала в

людях простодушний оптимізм; це врівноважувало її звичку, як казав Джейсон, завжди сидіти немов на голках. Зараз вона хотіла вірити в його слова. Дуже хотіла. Проте, коли Джейсон нахилився й поцілував її в лоб, вона відчула, як він тремтить, отож їй стало цікаво, чи він сам вірить у те, що каже. Але потім заспокійливе далося взнаки й усе стало таким добрим і м'яким. Вона почула, як Джейсон сказав: «Я люблю тебе». Вона відповіла, що також його любить. Або вона думала, що сказала, а насправді просто уявила це.

У катетеризаційній лабораторії настрої був світлим та веселим, наближалась одинадцята година п'ятничного вечора. Рентгенолог і медсестри обмінювалися жартами, а Мерібет спостерігала за цим крізь наркозний туман. Вона відчувала натиск, коли вставляли катетер, але не відчула, як його вживили до її серця.

Коли наркоз перестав діяти, у Мерібет з'явилося тепле відчуття, дивне, але не зовсім неприємне.

– Ви можете покашляти, Мерібет? – запитав хтось. Вона покашляла.

– Чудово.

Вона щось відчула, щось дивне, бо її ніхто не попереджав, як саме вона почуватиметься після операції.

– Що сталося? – жінка почула, як хтось це запитав.

– У неї падає тиск! – відповів хтось інший.

Настрої змінився так несподівано, як літнє небо, раптом заступлене хмарами. Потім усе відбувалося дуже швидко. Не було ніяких сирен, різких рухів. Маска на лиці. В останню мить, перше ніж упасти в темряву, Мерібет подумала – не зі страхом, а радше з благоговінням, – як легко все закінчується.

3

Вона розплющила очі. Вона не могла дихати. Дихала, але не відчувала цього.

Яскраве світло падало їй на обличчя. Мерібет кліпнула очима. Спробувала щось промовити, але не змогла.

Це був сон?

Але вона відчувала, що це відбувається насправді. Їй було дуже холодно. Хтось увімкнув кондиціонер? Навіщо? Вона не впевнена, що зараз літо.

Мерібет знову прокинулася. Яскраве світло все ще падало на неї.

Вона досі не могла розмовляти. Вона мертва? Вона сподівалася, що ні, бо почувалася жахливо. Може, це пекло.

Вона нібито не вірила в пекло.

Її щока свербіла. А щелепа боліла. Вона невиразно зрозуміла, що відчуває штрикучий біль у нозі. Лівій. Ні, у правій. Вона заплуталася. Їй було холодно. Щось було в неї в горлі. Зрозумівши, що це сторонній об'єкт, вона похлинулася ним і закашлялася.

На неї дивилася жінка. Коричнева шкіра, насторожені очі. Вона протерла лоб Мерібет.

– Це респіратор; він за вас дихає. Розслабтесь і намагайтеся не перешкоджати йому.

Респіратор? Що з нею сталося? Де близнюки? Її охопила паніка. Вона спробувала вдихнути, але не змогла. Знову закашлялася. Знову темрява.

Хтось промовив її ім'я. Вона знала цей голос.

Джейсон. То був Джейсон.

Полегшення.

Вона намагалася покликати його. Нічого не вийшло.

– Сестро! Вона прокинулася.

Джейсон. Полегкість.

– Вона задихається. Можете дати їй щось заспокійливе? – запитав він.

«Ні! Не давайте мені нічого заспокійливого», – думала Мерібет. Вона й так була в тумані. Треба було залишатися тут. Вона не хотіла знову впасти в забуття.

– Зовсім трохи, – сказала медсестра. – Ми хочемо, щоб вона зоставалася притомною, і зможемо прибрати респіратор. Їй буде набагато легше дихати без дихальної трубки. Тож, Мерібет, якщо ви мене чуєте, ваш хірург незабаром прийде.

Хірург? Що відбувається? Вона глипнула на Джейсона, але він не помітив. На медсестру.

– Вам робили невідкладне шунтування, – повідомила медсестра.

Вона почула слова, але не зрозуміла їхнього значення.

– Ангіопластика пішла не так, – пояснив Джейсон. – Артерія була проколена, тож мали вдатися до невідкладної хірургії.

– Ви можете оцінити рівень болю, який відчуваєте? – запитала медсестра, показуючи табличку від одного до десяти, що починалася зі щасливого обличчя та закінчувалася дуже сумним.

Біль був не схожий на той, який вона відчувала раніше. Він був всеохопним і водночас далеким.

Мерібет не могла його оцінити.

– Нехай буде п'ять, – запропонувала медсестра.

Жінка відчула тепле поколювання в руці. Перегодом вона вже не відчувала нічого.

Вона знову прокинулася, незнайомий лікар клопотався біля неї.

– Доброго ранку, ми збираємося звільнити вас від трубки, – сказав він.

Її ліжко було нахилене вперед, і до того, як вона зрозуміла, що відбувається, їй наказали різко видихнути. Вона спробувала, але вийшло так, ніби вона забула, як дихати.

– На рахунок три, – сказав лікар. – Один, два...

Відчуття було схоже на блювання в уповільненому режимі. Потім вийшла трубка, тієї-таки секунди Мерібет зробила ковток повітря та відчула нудоту. Вона склала руки біля рота, щоб упіймати блювоту, але нічого не було.

– Це завдяки тому, що у вашому шлункові нічого немає, – пояснив лікар. Він вказав на ще одну трубку, яка виходила з її носа. Мерібет відкинулася назад. Медсестри заметушилися. Одна дала їй попити води через трубочку, поки лікар читав її медичну карту.

– Де? Мій? Лікар? – прохрипіла Мерібет.

– Я ваш лікар, доктор Гупта, – відповів він. Він пояснював, що він є її торакальним хірургом. Його попросили зробити їй невідкладне шунтування після того, як ангіопластика проколола її артерію. – Це дуже рідкісний випадок. Другий випадок, що я бачив, але та інша жінка була набагато старша за вас. Ви – виняток, – мовив він, ніби це добре.

– Мій чоловік? – спитала вона, ледве дихаючи.

– Не маю уявлення. – Лікар далі розповідав про операцію та подвійне шунтування. – На додачу до проколеної судини, ваша друга артерія також була значно уражена, тож під час операції ми трансплантували і її. Цей спосіб значно надійніший, аніж стентування, тож усе пройшло добре.

Ура.

Він пояснював, чого слід очікувати: певний дискомфорт у нозі, звідки вони взяли артерію для шунтування, та у грудях, де вони робили розтин, щоб добутися до серця. Також будуть певні психічні симптоми, наприклад, так званий натиск помпи в голові, від апарата штучного кровообігу.

– Від чого?

– Від апарата штучного кровообігу. Ми наситили вашу кров киснем і відкачували її, коли ваше серце зупинилося.

Він сказав це з такою легкістю. Коли ваше серце зупинилося. Раптом вона смикнулася через памороки.

Мерібет поклала руку, всю в дротах, на перебинтовані груди. Вона відчула, як б'ється її серце, мовби в дитини, ні, мовби навіть у зародка всередині лона матері, якої вона не знала. Але биття зупинилося. Вона не розуміла, чому, проте відчуття скидалося на те, наче вона переступила поріг, залишаючи все та всіх, кого знала, по той бік.

4

За тиждень Мерібет виписали. Вона зовсім не почувалася готовою. Це було так само, як і минулого разу, коли виходила з лікарні, але тоді вона принаймні відчувала, що вони із Джейсоном були разом.

– Вони залишають нас наодинці з ними, – жартував Джейсон про близнюків. – У мене більше досвіду з татовим кораблем від Skylark.

Тепер вона була зовсім сама.

– Я маю щось тобі сказати, – повідомив Джейсон, коли Мерібет сіла у візок, чекаючи на таксі. З його тоном, здавалося, щось було не так. Якби Мерібет не була тільки-но після відкритої операції на серці, то подумала б, що він от-от зізнається в романі на стороні.

– Що? – схвильовано запитала Мерібет.

– Ти пам'ятаєш, як я пообіцяв тримати тебе в бульбашці, поки ти в лікарні, щоб ти не хвилювалася ні про що?

– Так.

– Отже, я щось зробив. Поки ти була в бульбашці.

Якийсь час Мерібет намагалася зрозуміти, що він мав на увазі. А відтак була впевнена, що вона б радше дала першість його зраді. Вона похитала головою.

– Ні.

– Я тримав її подалі від лікарні, – сказав Джейсон. – Я навіть не давав тобі про це дізнатися.

– Ти обрав легкий шлях. Знову.

– Легкий шлях? Я просив про допомогу.

– Навіщо тобі допомога моєї мами?

– Вона – ще одна пара рук. І близнята її люблять.

– Чудово. Двійнята проводять дорогоцінний час із бабусею, а я стаю третьою особою в їхньому вихованні. – Вона хотіла сказати четвертою, але не зробила цього.

Коли таксі доїхало до центру, Мерібет кортіло розвернутися та поїхати назад до лікарні. Зазвичай вирішення питань із мамою

забирало в неї весь запас терпіння. А цей день не був звичайним.

Джейсон боязко торкнувся її плеча.

– Усе гаразд?

– Ти завжди питаєш, чому я постійно як на голках? – запитала дружина.

Він кивнув.

– Ось чому.

«Ласкаво просимо додому, матусю! Швидше одужуй!» – було написано на грубому пергаменті, прикріпленому до вхідних дверей. Мерібет ось-ось побачить своїх дітей. Вона не бачила їх уже тиждень, якщо не брати до уваги відео, які записував Джейсон для неї кожного дня на доказ того, що вони живі. Вона за ними сумувала. Сумувала гірко, примітивно й дико. Але тепер, стоячи на порозі, жінка відчувала себе паралізованою страхом. Може, їй не варто було просити Джейсона залишити їх удома сьогодні.

Джейсон відчинив двері.

На столі стояла ваза з ліліями з супермаркету, а поруч – величезний стос листів. Страх посилювався.

– Мерібет, це ти? – вона почула голос своєї матері. Стало ще лячніше.

– Це я, – промовила вона.

– Лів, Оскар, ви чули? Матуся приїхала!

З'явилася її мати, одягнена в осінню колекцію Chico для жінок певного віку. Вона лагідно обійняла Мерібет, а потім трохи відійшла, щоб подивитися на неї, тримаючись за серце.

– Моя бідолашна дівчинко.

Тоді вибіг Оскар. Він стрибнув на неї з криками: «Матусю!»

Вона не думала, що похитнеться. Але її груди були такими слабкими, а Оскар стрибав, ніби цуценя. Зовсім трохи потримавши його на відстані, Мерібет зарилася лицем у його волосся, вдихаючи той хлоп'ячий пітний аромат, який ніколи повністю не зникав, навіть після ванни.

– Привіт, мамо.

Лів вийшла, роблячи обережні балетні крочки та контролюючи кожен дюйм свого тіла, ніби леді. Мерібет на секунду побачила жінку, якою колись стане її чотирирічна донька. Це змусило її відчувати невиразну тугу.

Мерібет кинулася, воліючи обійняти доньку, але Лів легко поцілувала її у щоку та відступила. Торік, коли Мерібет мала гострий розлад травлення, Лів була холодною з нею, аж поки вона не повернулася до норми.

– Усе добре, крихітко, – промовила вона. – Це все ще я.

Лів зморщила носика, ніби не до кінця їй повірила. Мерібет також не була впевнена у власних словах.

5

Виписка з лікарні, дорога через увесь центр міста, приїзд додому – це все виснажило Мерібет, тож вона дозволила собі трохи подрімати. Коли прокинулася, навколо було незвично тихо як на їхню оселю, що не мала товстих стін, котрі приглушували б галас сімейного життя.

Вона покликала Джейсона, який працював удома весь наступний тиждень.

– Привіт.

Він усміхнувся.

– Добре бачити тебе вдома, Лоїс.

– Добре бути вдома. А де всі?

– Твоя мама та Роббі повели дітей на ігровий майданчик. Тобі щось принести?

Мерібет подивилася на годинник.

– Я думаю, медсестра приїде о третій. Може, перекусимо?

– Звісно. Ми замовляли піцу. З печі. Залишилося ще кілька шматочків.

– Тільки не піца.

– Точно, спеціальна дієта. Останнім часом ми майже завжди купували щось готове. Я замовлю якихось продуктів. Хочеш написати перелік? Або можемо зробити замовлення онлайн.

– Так, добре, – відповіла вона. – Поки що, мабуть, трохи супу.

– Консервований згодиться?

– Там забагато солі. Мені не рекомендовано таке їсти.

– Я можу збігати до супермаркету.

– Усе добре. Я пошукаю щось у холодильнику.

– Ми зберігали там канцелярські резинки з жувальними гумками,

– сказав Джейсон. – Скоро ми знову увійдемо в колію.

Мерібет доїдала ланч із йогурту та яблука з арахісовим маслом, коли приїхала чергова медсестра. Лука була приємно пухкенькою та завжди мала на обличчі вдавану співчутливу усмішку. Вона перевірила бинти на грудях та на нозі Мерібет.

– Добре загоюється, – сказала вона.

– Так, але я все одно думаю, що будуть шрами, – завважила Мерібет.

– Деякі жінки носять шрами як відзнаку. Я працювала з жінками, котрі пережили рак грудей, та замість робити операції з відновлення вони робили тату. У тебе буде дуже гарний шрам на нозі, як оцей. – Лука підтягла вгору свою штанину й показала вінок зі стокроток, що обвивав її щиколотку.

– Кумедно. Мій чоловік каже, що шрами – це як татуювання, але з цікавішою історією.

– Я також так думаю. А як щодо грудей... – Вона постукала себе по пишному бюсту. – Він зблідніє та матиме вигляд декольте. Це дуже привабливо.

– Тепер ви знаєте, навіщо я довела себе до шунтування, – сказала Мерібет.

Лука розсміялася.

– Із почуттям гумору ти далеко підеш.

– Почуття гумору, трішки натуральної їжі – і я буду в нормі.

Та, як за командою, її живіт голосно забурчав. Лука подивилася на баночку з-під йогурту та яблучний недогризок.

– Що ще ти їла сьогодні?

– Кашу в лікарні.

– Вже майже четверта година.

– Справді?

Лука перестала писати примітки.

– Тобі треба дбати про себе.

– Завтра мені принесуть моє замовлення із супермаркету.

Лука насупилася.

– Дбай за себе та прохай про допомогу.

– Я намагаюся.

Лука приєднала Мерібет до переносного апарата для вимірювання тиску, потім до електрокардіографа. Усі дані відображувалися просто на її iPad.

– Виглядає добре, – сказала вона. – Відпочивай. Їж. Невдовзі ти почуватимешся набагато краще.

У той самий момент входні двері відчинились і в будинок забігли діти в супроводі матері Мерібет.

– Матуся вдома? – гукнула Лів.

– Вона у своїй кімнаті, – відповів Джейсон.

– Матусю? – волав Оскар. – Я хочу до матусі.

Саме так тиха оселя наповнилася гамором. Через кілька секунд Оскар уже стрибав на ліжку, ледве не наступаючи на хвору ногу Мерібет.

Лука вигнула одну брову, припинивши робити свої справи.

– Ти сьогодні вкладатимеш нас спати? – запитав Оскар. – Бабуся не читає різними голосами, а татко не знає, як упіймати страшні сни Лів.

– Думаю, у мене легко це вийде, – відповіла Мерібет і хотіла подивитися на Луку, щоб дістати її схвалення. Але та вже тихо пішла.

– Ти не розповідала нам казок уже сто років, – сказала Лів. – А бабуся обіцяла, що ти розповіси.

– Я сказала, що вона *мабуть* розповість, – виправила мати Мерібет.

– Що, як я вас вкладу, а татко почитає?

Вона почала шукати Джейсона поглядом, а він стояв поруч та всміхався. Коли вона дізналася, що в них будуть двійнята – не велика дивина у світі ЕКЗ, – то подумала, що вони впораються без проблем. *Двоє їх, двоє нас*. Проте математика не завжди працює так чітко. Це скидалося на ділення в п'ятому класі: завжди був залишок.

Жінка зробила ще одну спробу, дивлячись на Джейсона широко розплющеними очима та беззвучно благаючи про допомогу.

– Я не можу звинуватити їх у тому, що вони за тобою скучили, – сказав Джейсон. – Ми всі скучили.

Вона хотіла лишень одного: щоб хтось поклав її в ліжко та прочитав їй казочку зі щасливим кінцем. Але всі просто стояли та дивилися на неї – її мати, Джейсон, Оскар, Лів. Вона пообіцяла близнюкам, що вкляде їх спати сьогодні.

6

Вони почали надходити, ці відвідувачі. Люди, котрих вона зовсім не бажала бачити, наприклад, Ніфф Спенсер, Адріенна, Вілсони, усі вони приносили їжу, яку їй не можна було їсти (наприклад, жирна печеня) або яку вона не хотіла їсти (що за сенс у тих їстівних букетах із фруктів?). Її мати приймала кожного відвідувача як високопосадного гостя, пропонуючи їм вишукану каву та чай, потім залишаючи гармидер у раковині. Для Мерібет усі візити були болючими й виснажливими. Щоразу, коли хтось приходив, у неї з'являлося відчуття, ніби вона мусить їх розважати, хоч їй хотілося б не вставати з ліжка. А коли вона запропонувала Джейсону відмовляти людям у візитах, він сказав їй, що вона повинна навчитися приймати допомогу.

І тоді прийшла Елізабет. Одного вечора на першому тижні після повернення Мерібет, з вишуканим, але дуже дорогим букетом квітів, який Мерібет упізнала, бо з такими вони зустрічали зірок.

– Елізабет! – вигукнула мати Мерібет. – Як же чудово, що ти прийшла. А ці квіти. Це піони? У жовтні? Мабуть, вони коштують цілий статок.

– Добридень, місіс Клейн.

– Називай мене Евелін, – виправила мати Мерібет, як то чинила вже понад двадцять років поспіль. – Маєш чудовий вигляд! Дуже гарне пальто. Це вовна? Мерібет, Елізабет прийшла.

– Я бачу, – відповіла Мерібет.

Елізабет скинула чоботи, цій звичці також було кілька десятиліть. До того, як поскаржитися на галас від дітей Мерібет, Ерл Яблонські скаржився на цокіт їхніх з Елізабет підборів по дерев'яній підлозі.

– Як справи в Ерла? – запитала вона.

– Як завжди, у фрустрації.

– А як у тебе?

Мерібет була втомлена. Близнюки починали сердитися на неї за те, що вона одужує не досить швидко, не досить часто вкладає їх спати, не відводить їх до школи. Вона в усьому відчувала нетерплячість Джейсона. Уранці він міцно притискався до неї, і вона відчувала його ерекцію своїм попереком. Це нагадувало їй період після кесаревого розтину, коли його переповнювало притлумлене бажання, а вона відчувала загрозу.

Джейсон пішов із дітьми купувати костюми на Геловін, виконувати завдання, яке йому призначили. Лів здійняла істерику, коли Мерібет сказала, що вона не піде.

– Ти ж обіцяла! – плакала дівчинка.

Вона не обіцяла, а навіть коли й так, то це було до всього, що сталося. Мерібет дуже кортіло розірвати свою нічну кофту та показати шрам на грудях. Сказати Лів (і Джейсону), що її серце зупинялося. Вони розуміють, що це означає?

Але вона так не вчинить. Вона не божевільна. Крім того, вона докладала величезних зусиль, щоб відгородити дітей від своєї хвороби та тримати їх якомога далі від цього.

– У мене все чудово, – сказала вона Елізабет.

– Хочеш кави або чаю? – запитала її мати. – Або можемо випити вина. Вже майже шоста.

– Все добре. Нічого не треба. – Вона поклала квіти на стіл у кухні та рушила до вітальні.

– Нові крісла? – запитала Елізабет, указуючи на шкіряні софи, придбані після того, як Оскар розмалював усі оббиті фотелі.

– Не такі вже й нові. Ми купили їх близько двох років тому.

Невже минуло так багато часу від останнього візиту Елізабет?

– З ІКЕА, можеш у це повірити? – втрутилася її мати. – Вгадай, скільки вони коштували? Менше ніж тисячу доларів за штуку.

Навіщо треба було це оголошувати? Та ще й Елізабет, у якої офісне крісло на роботі коштує п'ять тисяч доларів. Мерібет не дуже хвилювала вишуканість дизайну меблів, але ця розбіжність ніби

підкреслювала, наскільки сильно вони віддалилися з причин, які Мерібет не зовсім розуміла.

І тоді, щоб підкреслити це ще дужче, Елізабет запитала:

– Пам'ятаєш, як ми їздили до ІКЕА? Коли зламався автобус?

Це було невдовзі після того, як вони заїхали до оселі на горішньому поверсі, яку знайшла Елізабет, бо мала нюх на такі речі – розпродажі, ресторани з десятима столиками, які от-от отримають свою першу зірку Michelin, довготривала оренда двохсот сімдесяти квадратних метрів горища у Трайбеці.

Тоді це місце було зовсім необжитим: жодних стін, тільки кухня. Підписавши угоду про оренду, вони сіли на автобус до ІКЕА у Нью-Джерсі, щоб придбати кухонні тумбочки. Вони відчували себе як молодята, котрі ходять між вітрин, стрибають на ліжках у магазині, вдають, що п'ють каву на кухнях, та фантазують про нове життя, яке вони розпочнуть разом. Також інколи, після роботи, вони зустрічалися в бургер-кафе на щасливі години й уявляли, як керуватимуть журналами та по-дружньому конкуруватимуть, як «Newsweek» і «Time», «Vogue» і «Harper's Bazaar». (Це було ще до того, як успіх журналів почав підупадати, наче ті дохлі мухи, а з ними занепав і будь-який суперницький дух.) Життя, про яке вони мріяли, може, і було вигадкою, але задоволення, що його вони мали від цих мрій, було справжнім. Запаморочливо, відчутно справжнім.

Дорогою назад до міста автобус заглух на Нью-Джерській магістралі. Люди скаржилися та лаяли розгубленого водія. Одначе вони з Елізабет залишалися під своїм ореолом, наминаючи коричні булочки й малюючи своє різнобарвне майбуття.

Крісла з ІКЕА змусили Мерібет ніяковіти. Тепер Елізабет була головним редактором. Вона жила на Верхньому Іст-Сайді, у будинку з брунатного каменю, із Томом Бішопом, її чоловіком – менеджером хеджевого фонду, та його дітьми-підлітками, які навчаються в пансіоні. А Мерібет досі орендувала горішній поверх, де вони з Елізабет мешкали двадцять років тому. Вона б хотіла переїхати, купити будинок десь у Брукліні, але нью-йоркська нерухомість була

для неї далеким потягом, на який вона давним-давно запізналася. Вона хотіла би бути завбачливішою, як-от Елізабет, котра, щойно Мерібет із Джейсоном вирішили жити разом, зголосилася виїхати та купила собі дешеву квартиру в кварталі Мітпекінґ, що виросла у вартості в чотири рази до того, як вона продала її та переїхала до Тома.

– Матусю! Я зараз покажу тобі свій костюм.

До кімнати забігли Лів та Оскар, слідом за ними ввійшов Джейсон із переможеним виглядом. Побачивши Елізабет, діти зупинилися, намагаючись упізнати її, імовірно, по слайд-шоу на комп'ютері, які вони бачили.

– Ким ти будеш? – запитала Елізабет у Лів.

– Гарненькою відьмочкою, – відповіла Лів.

– Як це – гарненька відьмочка? – поцікавилася Мерібет.

– Почекай. Я тобі покажу. – Лів побігла до своєї кімнати.

– І я покажу, – сказав Оскар услід сестрі.

Елізабет встала.

– Джейсоне, – сказала вона, вітаючи його дружнім поцілунком у щоку.

– Елізабет, я дуже радий тебе бачити, – відповів Джейсон. Він пішов перевірити електронну пошту.

Повернулася Лів у своєму костюмі, який був радше вульгарним, аніж гарненьким. Він був десь на п'ять розмірів більшим, отож його треба було перешивати. Чудова робота, Джейсоне.

– Вона схожа на одну з тих жахливих королев краси серед дітей, – прошепотіла Мерібет, поки Лів красувалася перед дзеркалом.

– Як на мене, то більше скидається на гнома-повію, – мовила Елізабет.

– О, Боже. Ти маєш рацію.

Вони посміялися секунду, легко, як раніше.

– Матусі робили операцію, і вона каже, що їй боляче сміятися, – зазначив Оскар. Він був одягнутий у поліціанта, а це робило його захист матері ще милішим.

– Все добре, Оскі. Це Елізабет. Ти її пам'ятаєш? – запитала Мерібет.

– Вона – найкраща подружка матусі, а зараз керує журналом, у якому матуся працює, – пояснила мати Мерібет, повертаючись із вином.

Вона обернулася до Елізабет.

– Дати їй таку роботу було надзвичайно щедро з твого боку.

– Я мала забрати її, поки хтось інший цього не зробив, – відповіла Елізабет. – Вона найкраща в бізнесі.

Мерібет це оцінила, їй завжди подобалось, як Елізабет вдається впоратися з її мамцею. Як зараз, коли мати Мерібет поставила келих вина перед Елізабет, а Елізабет накрила обідок пальцями, аж поки мати ледве не налила їй на руку, а потім прийняла вино так, ніби чекала на нього вже давно.

– Ти можеш принести нам трохи мінеральної води, мамо? – запитала Мерібет.

– Звісно! – зашебетала мати.

– До речі, щодо роботи. Мабуть, я зможу повернутися до неї з наступного тижня, – сказала Мерібет, хоча це було занадто оптимістично. Навіть душ усе ще потребував величезних зусиль. – Напевно, працюватиму вдома.

– Не хвилюйся за це.

– Либонь, тобі дуже тяжко поратися самотужки. Але, гадаю, мені пощастить вилізти з цієї ями.

– Не думай про це. Відпочивай стільки, скільки тобі знадобиться, – махнула рукою Елізабет: відмінний прояв службового обов'язку.

Коли Елізабет казала щось таке, Мерібет здавалося (вже не вперше), що вона її зовсім не знає. Колись Елізабет була така сама бідна й голодна, як Мерібет, але тепер, здається, робота для неї була чимось необов'язковим, а так, чимось заради задоволення, як хобі. Хоча, мабуть, це несправедливо. Здавалося, Елізабет сприймала своє хобі серйозніше, ніж Мерібет сприймала власну роботу.

– Наступного тижня, – повторила Мерібет. – Я маю ідеї, кому призначити роботу. І я навіть думаю, що вже зможу виконувати якісь загальні редакції.

– Про це є кому подбати. – Тон Елізабет не був жорстким, але він точно був твердим і владним, отож Мерібет відчула, що її поставили на місце.

Елізабет скривилася.

– Я тільки маю на увазі, що тобі треба одужувати, – додала вона м'якше.

– Я ціную це, але мені все ще потрібно сплачувати свої рахунки, Елізабет.

Мерібет зненавиділа себе за те, що бовкнула зайве. Це змусило її мати такий вигляд, ніби вона дуже вбога та заздрить життю Елізабет через її гроші, її роботу. Якби вона комусь і заздрила, то це собі в минулому, тій Мерібет, котра по праву може назвати Елізабет своєю найкращою подругою. Тій Мерібет, у якої поки ще є амбіції та наміри, яка поки ще не така виснажена весь час. Тій сміливій і працьовитій Мерібет.

Якусь мить Елізабет виглядала такою приниженою, що Мерібет злякалася, хоч би не побачити відрази в її очах, ніби вона намагалася позичити в неї грошей. Але Елізабет тільки прошепотіла:

– Будь ласка, не хвилюйся.

Перевдягнувшись у свої речі, Лів повернулася з купкою паперових іграшок.

– Хочеш погратися? – запитала вона Елізабет.

Коли близнюки були зовсім маленькими, Елізабет, якщо не постійно, то принаймні регулярно брала участь у їхньому вихованні. Проте останні кілька років, коли в Оскара та Лів поступово сформувався певний характер, Елізабет відступила. Тож Мерібет не здивувалася, коли вона підвелася й відповіла Лів, що залюбки погралася б, але має повертатися до роботи.

Коли Елізабет пішла, Мерібет запропонувала погратися з паперовими іграшками. Лів подивилася на неї як на заохочувальний

приз – саме так, у принципі, Мерібет сприймала кожного нового друга після Елізабет. Але Лів погодилася.

Через тиждень після повернення додому Мерібет треба було зустрітися з лікарем Стерлінгом. Мати запропонувала відвезти її, але Мерібет подумала, що вона не переживе сумісний наступ мами з лікарем Дідусем. Утім, вона знала, що не може їхати сама. Справді не може. Що, як вона не зможе викликати таксі додому? Що, як ліфт зламається? Речі, які ніколи з нею не відбувалися, тепер не давали їй спати.

– Ти зможеш уранці відвезти мене на прийом? – запитала вона Джейсона ввечері.

Хоч він і працював удома, це були довгі, шалені години контролю над переміщенням тисяч аудіофайлів перед запланованим оновленням бази даних. Вона почула свій благальний тон. Це її дуже розгнівало, вона не могла ні на кого покластися.

– Можеш узяти з собою свій ноутбук.

– Звісно, – сказав Джейсон.

Жінка відчувала подяку та обурення, які останнім часом постійно борються між собою й переплітаються, наче нитки ДНК.

Вона була рада, що запропонувала йому взяти з собою ноутбук, бо вони аж дві години просиділи, чекаючи на зустріч із лікарем Стерлінгом. Увесь цей час у Мерібет вирували емоції. Також вона хвилювалася за своє серце, чи можна їй узагалі хвилюватися? Це змушувало її переживати ще дужче. Мабуть, кардіолог розуміється на цьому ліпше.

Лікар Стерлінг не сподобався їй відтоді, коли вони вперше зустрілися в лікарні. Його плазунська манера спілкуватися не покращувалася впродовж усього тижня її перебування в лікарні, коли він ставився до неї з підлесливим заступництвом, постійно розмовляючи про повернення «матусі» додому до її малят. Джейсон сказав, що лікар боявся, ніби вона подасть на нього до суду, бо він не представив ангіограму, неправильно провів операцію на артеріях,

розірвавши їх, бо вони, мовляв, завдали йому клопоту, – але, у будь-якому разі, все скінчилося добре, тож вона не збиралася позиватися. Проте їй слід було знайти нового лікаря, котрого вона обрала б сама, а не як із цим, якого їй призначили.

Коли медсестра нарешті покликала її, вона подивилася на Джейсона, який щось друкував на своєму ноутбукі.

– Хочеш, щоб я пішов з тобою? – запитав він.

Коли Мерібет була вагітна, він завжди супроводжував її під час візитів до гінеколога. Іноді після ехотомограм він виписував найкращі імена, почуті протягом дня, на її животі перед тим, як витерти з неї емульсію.

– Усе добре, – сказала вона. – Працюй собі далі.

Уже за двадцять хвилин вони їхали додому в таксі. Лікар Стерлінг побажав їй «прекрасного одужання» та відправив її додому зі стосом буклетів. І хоч Мерібет прийшла до нього з низкою запитань, вона все одно не поставила жодного, бо помітила, що він поспішав (хто тепер квапиться?), а також тому, що в лікарні кожного разу, коли вона намагалася сказати, як справді почувається, – вільною, ніби її серце більше не є частиною її тіла, – він застерігав її від розважань.

У Джейсона задзвонив телефон. Вона помітила, що це був важливий дзвінок, бо він негайно ж відповів на нього та згаяв кілька хвилин, розмовляючи з одним зі своїх колег і вживаючи незрозумілі професіоналізми. Закінчивши розмову, він обернувся до дружини.

– Отже, лікар сказав, що все добре?

Вона йому вже розповідала, як пройшов огляд, у ліфті.

– Так. Усе добре.

Джейсон замислився.

– Тож ти не проти, якщо завтра я повернуся до офісу? У них там цілковитий завал.

– Вибач, що мій серцевий напад стався так невчасно.

– Ніхто цього не казав.

Машина різко зупинилася через пішохода, який вирішив перетнути дорогу, не відриваючи очей від телефону. Через тиск ременю безпеки тілом Мерібет прокотилася хвиля болю.

– Даруй. Ти правий, – сказала вона.

– Отже, ти не проти, якщо я повернуся до офісу?

Ні. Вона була проти. Їй боліло все тіло. Вона не була готова залишитися наодинці з мамою, з дітьми. Вона була налякана.

– Звісно ні, все добре, – відповіла дружина.

– Чудово. – Він осміхнувся, примруживши очі. Він мав непідробно щасливий вигляд, у якомусь сенсі, це все погіршило. – Але я гадаю, треба попросити твою маму залишитися ще на тиждень, поки ти повністю не одужаєш.

Мерібет іще дужче обурилася.

– Ще тиждень?

– Вона допомагає. По-своєму. Вона – додаткова пара рук. І ти ж знаєш, вона вільна.

Жінка подивилась у вікно. Вони їхали додому. Вона одужувала. Лікар це тільки-но підтвердив. Отже, чому їй було так тоскно? Чому їй так закортіло вп'ястися в шию Джейсона та змусити його благи не вбивати його?

Джейсон поцілував її у скроню.

– Я ж казав, що все обійдеться. Ще тиждень чи два, і все повернеться до норми.

8

Її мати була в захваті від пропозиції залишитися:

– Мені так весело з вами.

Мерібет вичавила з себе посмішку. Та подякувала.

– А якщо я допоможу тобі заощадити твої тяжко зароблені гроші, які ти витрачаєш на няньок, тим краще. Навіть зі страхуванням, я пам'ятаю, яких збитків завдавали твоєму батькові витрати за рахунками. Тим паче, ти не працюєш...

– Я ще працюю, мамо, – сказала Мерібет. – Я на лікарняному.

Насправді вона не була впевнена, чи то був лікарняний. Можливо, це була відпустка через недієздатність? Мабуть, їй варто зателефонувати до менеджера з добору персоналу.

– Але ж ти працюєш не повний день, – сказала мати. – А заробіток Джейсона...

Джейсон працював головним архівістом у музичній бібліотеці. Для нього то була робота мрії – він навіть переїхав із Сан-Франциско заради неї, – але зарплатня виявилася жахливо низькою, принаймні для Мангеттену. Колись Мерібет поскаржилася матері на те, що вона не розуміє, навіщо компанія здійснює цю складну операцію з переміщення робітника, щоб зрештою виплачувати йому прожитковий мінімум. Відтоді її мати ставилася до них так, ніби їм було дуже далеко до добробуту.

– Знаєш, – вела далі мати, – ось чому я переконалася в тому, що твій батько залишить тобі гроші у спадок. За три місяці до того, як у нього стався серцевий напад, я ніби знала наперед.

Мерібет усе ще посміхалася. Це було так, ніби її лице зашпаклювали гіпсом.

– Я сподівалася, ти купиш гарний будинок на ці гроші, – підбила підсумок мати. – Можливо, на околиці, як дочка Еллен Берман.

– Та, в якої рак грудей?

– Ти не можеш звинувачувати в цьому околицю міста.

– Ми не хочемо жити на околиці, мамо.

– Ну, можливо, якимось ти зможеш працювати трохи менше. Я впевнена, що Елізабет щось вигадася. Вона завжди така щедра до тебе.

– Дякую, що зробила з мене вбогу.

– О, я не це мала на увазі. Я просто хочу, щоб ти менше працювала. – Вона замислилася, нахиливши брови. – Я сподівалася, що для тебе це стане сигналом тривоги.

– Сигналом тривоги?

– Герб Цукер мав серцевий напад, утратив чотирнадцять кілограмів та почав медитувати.

– Мені варто втратити чотирнадцять кілограмів і почати медитувати?

– Ні, ти завжди була дуже худя. Але тобі варто переосмислити своє життя. Переглянути пріоритети.

Мерібет розуміла, що мати взялася співати свою стару сумну пісню про біляче колесо, яким було її життя. Однак материні скарги не підтримували її, а тільки змушували відчувати провину.

– Мої пріоритети в порядку, – сказала вона.

– Я просто не бажаю тобі такого самого життя, – додала її мати.

– Я також.

Її мати присунулася ближче, ніби збиралася розповісти величезний секрет.

– Джейсон сказав мені, що це може бути генетичним. – Вона багатозначно подивилася на Мерібет. – Отже, ти не можеш звинуватити мене.

Навіщо таке казати? Це нагадало Мерібет, як у них із Джейсоном довго не виходило завагітніти і її мати, на подив, дуже раділа через це.

– Здається, ніби я, урешті-решт, передала щось тобі, – казала вона.

Це було неприйнятно та недоречно – лікарі ніколи не знаходили в Мерібет проблем, пов'язаних із безпліддям, окрім її «пізнього віку

для материнства», що, здається, жодним чином не стосувалося її матері.

– Чому б я тебе звинувачувала? – запитала Мерібет.

Її мати відвела погляд. Тоді плеснула в долоні на знак офіційного завершення розмови.

– Що ти хочеш на обід? Я думала, може, купити тієї свинячої грудинки в єврейському супермаркеті.

– Свиняча грудинка дуже жирна, – сказала Мерібет.

Її мати поклала руки на свої стегна.

– У моєму віці я вже перестала рахувати калорії.

– Я мала на увазі себе. Мені треба їсти пісне м'ясо.

– О, ми можемо замовити тобі смачний суп з ячменю. Або сандвіч з індичкою. У тебе є меню?

– Ні. Ми робимо замовлення онлайн.

– Я не користуюся комп'ютерами.

– Чому б тобі не сказати мені, що саме ти хочеш, а я про це подбаю.

– Чудово.

Джейсон працював допізна, тож тієї ночі Мерібет поклала дітей спати з собою. Оскар уже заснув, а Мерібет дочитувала останню книжку Лів, коли раптом її дочка запитала:

– Якщо ти помреш, бабуся стане нашою мамою?

Мерібет трусило. Вона думала, що їм вдалося приховати всю серйозність того, що відбувалося. Матуся захворіла, але лікарі її вилікували, щось на кшталт цього.

То був перший раз, коли виникла необхідність обговорювати слово на «с».

– Я не збираюся помирати ще дуже довго, солоденька, – відповіла вона.

– Якщо ти помреш, можна, Роббі стане нашою матусею?

– Усе не так просто. І я не помру.

Прокинувся Оскар.

– Я не хочу, щоб ти помирала, – заперечив він сонним голосом.

– Я й не помру, – промовила Мерібет. «Поки що, – подумала. – Будь ласка, не дайте мені померти». – Засинай, любий.

За хвилину вона почула сопіння Оскара. Лів не спала. Вона кліпала своїми величезними очима, смикаючи шов на нічній сорочці.

– Якщо ти помреш, скажи татові одружитися з кимось хорошим. Я не хочу злої мачухи, як у Попелюшки.

Важке відчуття стиснуло її груди, хоч Мерібет і знала з попередніх розмов із Лів, що вона не навмисно таке каже, це все її незбагненна здібність бити по вразливих місцях. Вона постійно про це думала, ще з дня, коли прокинулася після шунтування. Що буде із близнюками, якщо з нею щось трапиться?

Мерібет вимкнула світло.

– Спи, – звеліла вона.

Тепер, коли Джейсон повернувся до офісу, він працював довше, ніж коли-небудь. Він звинувачував оновлення бази даних, але Мерібет очікувала, що він шукатиме причин триматися якомога далі від домівки. Якби вона могла робити так само, то робила б.

Це місце було катастрофою. Її мати не була доброю господинею, та й Роббі не могла похизуватися талантом у прибиранні, тож гори брудної білизни зростали кожного дня, що, звісно, було неприємно, але насправді Мерібет хвилював немитий посуд у раковині, бо якщо з'являться таргани, то доведеться їх винищувати одразу в п'яти кварталах.

Тож вона взялася мити посуд. Та прати білизну. Вона вже не могла їсти харчі з доставки, тож почала готувати прості страви. Ці легкі завдання висмоктували з неї всю силу, що в неї була. Повернувшись із роботи додому, Джейсон насварив її за те, що вона забагато клопоталась у хатніх справах, а втім, далі працював допізна.

Одного ранку під час її другого тижня вдома Мерібет пішла на кухню, щоб зробити собі кави, аж раптом побачила посуд після вчорашньої вечері, а разом з ним і весь посуд після сніданку. Цей безлад ніби так і чекав на неї.

«Пішло воно все», – подумала жінка. Ходити до офісу було б набагато легше, ніж оце. Згадавши про обіцянку, яку вона дала Елізабет тиждень тому, – обіцянку, що її наполовину забула, як Елізабет і просила, – вона увімкнула свій ноутбук. Чекаючи, поки завантажиться її пошта, Мерібет відчула, як біль оперезав їй живіт. Вона впізнала цю тривогу, коли вперше за тривалий час повертаєшся до чогось. Позаминулого літа, просто після того, як Мерібет повернулася у «Фреп», Елізабет запросила її з родиною до Тома в Беркшир (що ж, тепер це був їхній спільний будинок) на вихідні. В останню мить Елізабет сказала, що вони з Томом не зможуть поїхати, але вона дуже просила, щоб Мерібет із Джейсоном

та дітьми поїхали відпочити. Вони сподівалися побачити щось сільське, але натомість побачили величезний будинок у колоніальному стилі із власним озером. Про село нагадувало лише це місце, віддалене від цивілізації, там навмисне не було електроніки. Ніякого кабельного телебачення. Жодного Інтернету. Просто краєвид. Щоб зловити мобільний зв'язок, треба було їхати до Ленокса. Але було добре. Мерібет вимкнула телефон та безжурно проводила час, шукаючи разом із близнюками чотирилисту конюшину. Проте дорогою додому її телефон почав розриватися від листів та повідомлень, а вона відчувала, що їй бракує чогось життєво важливого і що вона майже готова заплатити за це. Саме так вона почувалася зараз.

Аж ні, серед пошти не було нічого важливого. До речі, листів майже взагалі не було. Це дивно. Будь-якого дня, окрім робочих повідомлень про здавання матеріалів до друку та оголошень про зустрічі, окрім її листування з різними редакторами й письменниками, було ще, якнайменше, сто нових повідомлень. Вона проглянула свої отримані повідомлення та помітила, що її акаунт був вимкнений якраз кілька тижнів тому, просто під час її операції. Кілька повідомлень, що встигли прийти до того, як акаунт вимкнули, були прочитані. Але читала їх не вона. Вона спробувала зайти через браузер – на випадок, якщо проблема в комп'ютері, але все було так само. Вона зайшла на свій особистий акаунт, щоб перевірити, чи там усе так само, але ні, там все було гаразд. Дивно. Вона зателефонувала Фінулі, асистентці Елізабет.

– Фінуло, привіт, це Мерібет Клейн.

– Мерібет, вітаю! Як ти почуваєшся?

– Все чудово. Ну, не чудово, але краще. Зважаючи на обставини.

– Добре, добре. Хитре воно, серце, – сказала Фінула. – Моїй бабусі робили операцію з шунтування. Зараз вона знову тягає візки по городу.

– О. Це заспокоює. До речі, я намагалася повернутися до роботи, хотіла розібрати пошту, але там нічого немає.

- Усе правильно.
- Правильно?
- Наказ Елізабет.
- Елізабет?
- Вона сказала зняти тебе з системи.
- Справді?
- Так.
- О, добре. Та хтось читав мої листи.
- Мабуть, Андреа Девіс. Ми прийняли її на роботу.
- Коли?
- Я не пам'ятаю достеменно, але коли ти була в лікарні, – відповіла Фінула. – Можу пошукати, якщо хочеш.
- Не треба, все гаразд.
- Андреа чудова. Не зволікаючи, взялася до роботи.
- Так, вона справжній професіонал, – сказала Мерібет. На лінії запала тиша.
- Ми збираємося планувати зустріч. Мені покликати Елізабет?
- О, ні, дякую.
- Усього найкращого, Мерібет.
- Тобі також, Фінуло.

Мерібет поклала слухавку та закрила ноутбук. Уперше за багато років у неї не було ні справ, які нависали над нею, ані термінів, що на неї тиснули. Вона повинна відчувати полегкість, але відчувала тільки зраду. *Не думай про це.* Ось що Елізабет їй казала. І тим часом найняла Андреа. *Вже* найняла на той момент, коли прийшла відвідати її. Навіть не дочекавшись, поки охолоне робоче місце Мерібет.

Не переймайся цим. Ось що сталося, коли вона не переймалася цим.

Вона кинула ноутбук на край ліжка, і він упав на підлогу зі стуком.

Її не звільнили. Вона знала, що Елізабет ніколи б так із нею не вчинила. Можливо, це навіть незаконно. А от щодо її заміни, справа була в тому, що Елізабет завжди робила саме так. Це все

пояснювало.

Того вечора Джейсон приїхав додому по дев'ятій. Двійнята все ще не спали, бо Мерібет не мала сили вкласти їх, а її мати рано заснула.

– Як так вийшло, що діти досі не сплять? – запитав Джейсон.

– Мабуть, чарівний ельф сну проминув сьогодні нашу домівку.

Він поставив сумку.

– Все гаразд?

Мерібет була не в змозі відповісти.

Джейсон знову подивився на годинник та кивнув у бік кімнати близнюків.

– Не смій мене засуджувати.

– Я не засуджував, – сказав він на свій захист. – Оновлення...

– Так, оновлення бази даних, – перервала вона його. – Я знаю. Уся Трайбека знає, який ти зайнятий зі своїм оновленням бази даних.

– Що сталося?

– Що сталося? Я тут сама цілими днями з мамою та дітьми, і я все ще почуваюсь як лайно.

Вона замовкла, чекаючи на відповідь Джейсона, але він промовчав.

– Тебе ніколи немає вдома. Я не розумію, чи ти намагаєшся мене уникати, чи ти вважаєш, що тиждень у лікарні й тиждень відпочинку – це розкіш для старої Мерібет.

– Що ти маєш на увазі?

– Ти обіцяв мені бульбашку, – сказала вона, її голос почав тремтіти.

– Я намагаюся, Мерібет. Але тримати тебе в бульбашці, вести господарство та старанно працювати – зовсім нелегко.

– Ласкаво прошу до кожного клятого дня мого життя.

Джейсон стиснув щелепи.

– Послухай, – мовив він повільно. – Я знаю, ти пройшла важке випробування і в тебе все болить, але можеш спробувати не

зриватися на людей, які переживають це разом з тобою?

– Так, якщо мені зустрінуться такі люди, то, не сумнівайся, я про це не забуду.

– Знаєш, ти поводишся, як...

Дитина. Вона думала, що він скаже саме це.

– Егоїстка.

Егоїстка! Вона егоїстка? Усе, чим вона займалася, – це дбала про інших. Уперше в житті вона потребувала турботи про себе – й ось що дістала! Вона відчувала, як сльози підступали до її очей, а потім сором, бо пішов він до дідька, якщо вона заплаче.

Егоїстка?

Джейсон. Елізабет. Мати.

Нехай усі вони йдуть під три чорти.

10

Наступного ранку Мерібет прокинулася кволою, знеможеною та зболеною, ніби вночі її переїхала вантажівка. Вона не почувала себе такою скаліченою ще з лікарні. Вона збиралася прогулятися, але падав дощ. Її мати не повела дітей до школи, бо не хотіла застудитися, тож Джейсонові довелося це зробити, через що він запізнився на зустріч і розсердився.

Мерібет зателефонувала до офісу лікаря Стерлінґа. Медсестра опитала її щодо симптомів. Мерібет сказала, що їй боліло в грудях і вона відчувала слабкість.

– Під час фізичної активності? – запитала медсестра.

– Ні, у спокійному стані.

– Я попрошу лікаря вам передзвонити.

Через п'ять хвилин задзвонив телефон. Але то був не лікар Стерлінґ. Телефонували з податкової з метою дістати її підтвердження, що вона отримала та підписала повернення податків.

– Ми не одержали вашого підтверджувального листа, – сказав секретар.

– Що за повернення? – запитала Мерібет.

– Ми надіслали вам повернення, – відповів секретар. – FedEx приймає квитанцію тринадцятого.

Мерібет тоді була в лікарні. Вона сказала секретареві, що передзвонить, і підійшла до столика у вітальні. Вона завжди розбирала пошту, сортувала її, оплачувала квитанції, а відтоді, як перестала це робити, на цьому місці нагромадилася досить велика купа листів.

Вона швидко відділила каталоги, пропозиції, статті від банків і поклала рахунки в окремий стосик. Вона не знайшла нічого від податкової. А потім помітила грубезний конверт від FedEx, затиснутий між поштовою скринькою та стіною. На ньому була

позначка ТЕРМІНОВО! Мерібет розірвала його. Усередині було повернення податків і лист із проханням для неї та Джейсона підписатися й надіслати назад до п'ятнадцятого.

Вона ще раз перевірила дату на конверті. 12 жовтня. Лист був тут більше як два тижні, у конверті від FedEx, адресований їм обом, а Джейсон і не подумав розкрити його.

Вона перетелефонувала до податкової, воліючи запитати, що їй робити, але секретар був на нараді. Вона зателефонувала Джейсонові на роботу. Він не відповів. Вона згадала про зустріч і написала йому листа, у якому попрохала ТЕРМІНОВО передзвонити.

«Тер-мі-но-во!» – написала вона.

Задзвонив її телефон. Вона почула гомер-пайлівський голос лікаря Стерлінґа на іншому кінці.

– У чому проблема? – спитав він.

– О, добридень. Я сьогодні прокинулася в дуже поганому стані.

– Як це?

– Виснаженою, слабкою. Мені болять у грудях.

– Коли ви активні чи пасивні?

– Пасивна.

– Відчуття схоже на те, яке було під час серцевого нападу?

– Ні. Воно більш штрикуче.

– Маєте задишку?

– Ні, не зовсім.

– Запаморочення?

– Мені не паморочиться, але я почуваюся... ненадійно. І знеможено. Гірше, ніж коли-небудь відтоді, як усе це почалося.

– Я б не турбувався через це. У вас нормальне серцебиття.

– А як щодо болю? Та виснаження. Крім того, маю головний біль.

– Здається, ви перебільшуєте.

– Хіба це безпечно? Я маю на увазі, що, можливо, у мене є якісь відхилення від норми? Я живу із двома чотирилітніми дітьми.

– Поки вас не торкнеться інфекція верхніх дихальних шляхів, це не смертельно.

- Це дуже заспокоює.
- Якщо ваші діти чимось схожі на моїх, то в них завжди є щось.
- Вони є переносниками інфекції.
- Якщо це дуже вас непокоїть, відправте їх кудись на кілька днів. Однак це схоже на звичайнісінький стрес, а біль у грудях – то нормальний етап одужання.
- Мені справді недобре, – наполягала Мерібет. – Ви впевнені, що мені не варто прийти на прийом?
- Якщо ви думаєте, що це терміново, то приходьте до лікарні. У будь-якому разі, я запишу вас на прийом. Можете прийти завтра.
- Я зателефоную, якщо мені не поліпшає.
- Це вже схоже на план, Меріанн. – Він посміявся з рими.
- Мерібет, – виправила вона. Але лікар уже поклав слухавку.

Її мати показалася зі спальні.

- Мені здалося, чи ти розмовляла з лікарем по телефону?
- Так. Я не дуже добре почуваюся.
- Що сказав лікар?
- Нічого корисного.

Її мати міцно стиснула губи та похитала головою.

- Лікарі нічого не знають. Я зателефоную Гербові Цукеру. Йому робили таку саму операцію.
- Будь ласка, не треба. – Мерібет не бачила нічого спільного між своїм життям і сімдесятивосьмирічним пенсіонером Гербом Цукером.
- Будь ласка, не мели дурниць. Я хочу допомогти.

Після того як її мати пішла розмовляти по телефону, Мерібет замислилася, з ким їй справді хотілося б поговорити. З Елізабет. Стара добра Елізабет, людина, яка, коли Мерібет у двадцять чотири роки злягла з вітряною, взяла в прокаті всі фільми з Кері Грантом та купила пару кашемірових рукавичок, щоб Мерібет не розчухувалася, коли у неї все свербітиме. Але та Елізабет, котра відвідувала її

минулого тижня, мала з життям Мерібет приблизно стільки ж спільного, скільки й Герб Цукер.

Потім вона згадала про медсестру Луку. Страхування включало відвідування медсестри впродовж тижня, але вона могла оплатити ще один візит.

Вона підійшла до стосу листів та відшукала лист із банку.

На її накопичувальному рахунку, який вона відкрила після того, як отримала спадок від батька, було 52 000 \$. Можливо, цього не вистачило би для того, щоб купити або взяти в іпотеку будинок (або, будьмо відвертими, квартиру) десь на околиці Брукліна, але цього точно вистачить на один чи два візити медсестри Луки.

Вона зателефонувала до лікарні. Їй сказали, що завтра ж відрядять когось до неї, та записали її до Луки.

На вулиці падала злива. А отже, на кухні протікає вікно. Вона знайшла в коморі відро та поставила його туди, де текло. Її мати сиділа за столом із чашкою чаю, розмовляючи по телефону, мабуть, із Гербом Цукером. Це не виглядало так, ніби вони обговорювали кардіологічні проблеми. У певний момент вона підвела очі.

– Телефон пищить.

– Либонь, його треба зарядити.

Потім задзвонив телефон Мерібет. Це був Джейсон.

– Що сталося? – запитав він.

– Ми не сплатили податків, – сказала Мерібет.

– Що?

– Податки. Повернення, платіжки, усе це лежить на столі у вітальні разом з усіма іншими листами, які ти не спромігся відкрити.

– Чорт, Мерібет, ти мене налякала. Я думав, сталося щось *лихе*.

– Так, сталося щось *лихе*. Ми не сплатили податків.

– Щось *лихе* та неминуче. Припини хвилюватися через дрібниці.

– Смерть і податки. Чомусь вони злилися докупи, – сказала Мерібет.

– Про що ти говориш? – запитав Джейсон.

– Це не дрібниці! – заплакала Мерібет.

– Спробуй об'єктивно сприймати речі, – порадив чоловік.

Об'єктивно? Як тобі ця об'єктивність? Мерібет уявила, як б'є Джейсона кулаком у лице.

– Вони не посадять нас до в'язниці, – сказав він. – Ми просто заплатимо штраф або що. Все буде добре.

– *Все буде добре?* Ти взагалі роззирався навколо останнім часом?

– Так.

– І це схоже на те, ніби все добре?

– Ну, загалом, так.

– Якщо ти, до біса, ще не помітив, то мені робили операцію з шунтування.

Він помовчав.

– Я помітив. І тобі стає краще.

– Мені не стає краще! – Тепер вона кричала у слухавку. – Мені стає гірше!

– Лікар сказав, що ти одужуєш. Ти просто занадто нервуєшся.

Нервується? Звісно, вона танцює на дошці для серфінгу та жонглює ножами, поки всі інші переймаються звичними справами. Але ця справа не була звичною. Вона зазнала відкритої операції на серці. І, попри те, що там думав Джейсон чи лікар Стерлінг, їй не ставало краще. А якщо вона не одужає... Як вони впораються? Коли Джейсон навіть не може сплатити клятві податки.

– Я тебе ненавиджу! – крикнула Мерібет. Вона вимкнула телефон і жбурнула його через усю кімнату, зарилася головою під подушку та плакала, аж поки не заснула.

11

Їй наснилася вода. Вона чула її дзюрчання. Приплив та відплив хвиль.

Дзвін. Вона його відчувала. Уві сні йшов дощ. *Дзвін.* І в її кімнаті.

Тоді її ліжко почало трястися й вона почула вереск Лів:

– Прокидайся! У нас воші! Прокидайся мерщій!

Вона ледве розплющила очі. Над нею стояла Лів разом з Оскаром та Ніфф Спенсер. Усі троє були мокрючі до нитки.

– У школі сталася перевірка, – пояснила Ніфф.

– Ми намагалися додзвонитись, але в тебе постійно був автовідповідач, отож я вирішила відвезти їх додому.

Те пицання. Це був сигнал дзвінка на другій лінії.

– Де бабуся?

– Дрімає, – сказав Оскар.

– Вхідні двері були відчинені, тож я вирішила ввійти, – мовила Ніфф.

Мерібет кліпнула очима й зиркнула на годинник. 12:13.

– Воші?

– На жаль, вони і в Оскара, і в Лів. – Ніфф стишила голос. – Учителі сказали, що це дуже погано.

– То що мені робити? – вона запитала у Ніфф. – Помити їх отим шампунем?

– О, ні, ця хімія – справжня отрута, – відповіла Ніфф.

Оскар не зрозумів цього перебільшення. Він відкопирив нижню губу, вже готуючись плакати.

– Ніхто не збирається нікого отруювати, – заспокоїла його Мерібет та потягнулася, щоб погладити сина по голові, але, натомість, змінила напрям і поплескала його по плечу.

– Ти можеш найняти спеціальних людей, які вибиратимуть вошей, але я навчилася це робити сама, – сказала Ніфф. – В Інтернеті є відео. Треба дуже уважно вибирати гнид. Їх перевірятимуть перед

тим, як знову прийняти до класу, і діти не можуть мінятися капелюхами або перуками – це суворе правило завтрашньої вечірки на честь Геловіну.

Дідько. Геловін аж у п'ятницю, а вечірка чомусь саме завтра.

– Ми не можемо пропустити свято Геловіну, – сказав Оскар, цього разу на повну вип'ятивши підборіддя.

– Ти все руйнуєш! – верещала Лів на Мерібет.

– Лів! Де твої манери! – вжахнулася Ніфф. Вона повернулася до Мерібет. – Я можу допомогти, якщо хочеш.

– Дякую, – сказала Мерібет. – Ми впораємось.

Після того, як Ніфф пішла, Мерібет знайшла в Інтернеті кількох фахівців із вибирання вошей. Ніхто не міг прийти сьогодні й, окрім того, вони обійшлися б їй у чотириста доларів за близнюків, плюс іще якась сума за перевірку дорослої частини родини. Її мати у шкарпетках тихо зайшла до спальні.

– Мені здалося, чи я чула двійнят?

– Їх відправили зі школи з вошами, – відповіла Мерібет. – Треба комах позбутися.

– Гадаю, допоможе керосин.

– Ні, він не допоможе. Нам потрібен шампунь від Pantene та спеціальний гребінець, як ось цей. – Вона показала на екран. – Ти можеш задля мене збігати до аптеки?

Старша жінка перевела погляд на вікно. Надворі йшов огидний сірий заливний дощ.

– У таку неgodу? Я думаю, мені не варто виходити.

– Але хтось має сходити.

– Попроси Джейсона.

– Він сьогодні працює поза офісом. І приїде дуже пізно.

– Хіба не можна замовити з доставкою?

– Аптека «Райт Ейд» не має доставки.

– Ти не можеш замовити через комп'ютер? – Її мати вказала на екран.

– Можу, але його не привезуть учасно. Я маю вивести їх до завтра. Дітей не пустять до школи, поки вони не будуть чисті.

– Хіба Джейсон не може привезти гребінець сьогодні ввечері, а ти зробиш це завтра?

– Завтра вечірка на честь Геловіну! – крикнула Лів з іншого кінця хати.

– Ми не можемо пропустити вечірку! – волав Оскар.

Мерібет зітхнула.

– Я піду по гребінець.

– Гадаю, тобі не варто виходити в таку негоду, – сказала її мати. – Це не кінець світу, якщо вони пропустять одну вечірку.

Почувши це, близнюки розплакалися. Мерібет потягнулася за пальто.

Пробираючись крізь дощ, Мерібет кілька разів подумала про те, що вона спить. Ця думка заспокоювала її, бо якщо так, то все це не відбувалося насправді. Тоді вона не була на вулиці в дощ, не йшла до аптеки. Коли в місцевій аптеці «Райт Ейд» не знайшлося потрібного гребінця, вона ледве не заплакала. Фармацевт зласкавилася над нею та продзвонила всі сусідні аптеки вздовж вулиці.

Мерібет приволокла все потрібне додому. Справа, що, якби вона була здорова, забрала б п'ятнадцять хвилин, цього разу зайняла майже годину. Вона була наскрізь мокра, змерзла та виснажена, ніби життєві сили полишали її.

Удома вони обрали фільм – «Зачарована» – і всі троє всілися на диван. Спершу вона взялася за Оскара, бо він був більш слухняним. Він хитав головою під «Пісеньку веселого прибирання», поки Мерібет, одну по одній, виймала огидних істот. Через півгодини вона все ще виймала гнид.

– Коли настане моя черга? – запитала Лів.

– Я вже втомився, – сказав Оскар.

– Чому б тобі не відпочити хвилю? – запропонувала її мати. Мерібет приєдналася до них і також дивилася фільм, ніби це був сімейний вечір кіно.

Мерібет пішла прочистити гребінець і вилити воду з відра під вікном. Вона подумала, що треба викликати майстра, щоб він іще раз заклопатив щілину у вікні, хоч це ніколи не допомагало надовго.

Вона зволожила волосся Лів та почала вичісувати клубочки.

– Ааай! – заверещала Лів, смикаючись так сильно, що мало не вдарила головою Мерібет. – Мені боляче!

Якомога обережніше, вона спробувала знову. Лів підскочила.

– Я кажу, мені боляче!

– Спробуймо нанести кондиціонер, – стомлено промовила Мерібет. Вона почала вичавлювати його на голову Лів.

– Воно холодне!

– Зігрійся.

Вона провела гребінцем по доччиному волоссю.

– Аай! – вищала Лів.

– Заспокойся! – гаркнула Мерібет.

– Ти сама заспокойся! – крикнула Лів у відповідь.

Мерібет відкинулася на диван. Вона згадала телевізійну рекламу піни для ванни з її молодості.

«Калгон, забори мене звідси», – подумала вона.

Хто-небудь?

– Чому ти зупинилася? – пищала Лів.

Мерібет розподілила кондиціонер уздовж усього волосся Лів. Вона взяла маленьке пасмо й розчесала його. Вона дістала чотири жирні воші. Вона розчесала ще раз та дістала ще вошей. Ще раз, воші.

Лів була заражена. Вона була нульовим пацієнтом. Мабуть, вони всі заражені.

Її голова засвербіла.

Мерібет ще раз пройшлася гребінцем. Іще більше вошей та великих гнид. Знов і знов. Виходило все більше погані. Це було без кінця-краю.

– Мені боляче! – волила Лів щоразу, коли Мерібет розчісувала її.

– Я не чую фільм, – скаржився Оскар кожного разу, як Лів кричала.

– Замовкни, – кричала Лів щоразу, коли Оскар скаржився.

– Мамо, – сказала Мерібет після того, як це повторилося кілька разів. – Може, ти сядеш між ними?

– О, яка чудова ідея. Переміщення бабусі.

Волосся Лів було повне вузликів. Коли між зубчиками гребінця попадався особливо заплутаний клубочок, Лів верещала й підскакувала.

– Я тебе ненавиджу! – кричала вона. І штовхнула Мерібет просто у груди.

Було боляче. Їй перехопило дух. Та понад усе це її шокувало. А ще дужче її шокував власний вчинок. Вона вдарила Лів у відповідь. Не боляче, але доволі сильно, щоб зрадити дитину. Лів склала ротик у приголомшене «О», вбираючи все, що тільки-но сталося. І лише після того, як Мерібет перепросила, Лів почала ревти.

Ішла та частина фільму, коли персонаж С'юзан Сарандон із мультфільму вирушив до реального життя.

Мати Мерібет думала, що Лів плаче, бо злякалася.

– Усе добре, любя, – сказала вона. – Відьма помре в кінці.

Ніби смерть заспокоїть чотирирічну дівчинку.

Лів і далі рюмсала, а тоді й Оскар почав. Її мати запропонувала поставити інший фільм.

Мерібет перепросила й пішла до своєї спальні, де також розплакалася.

12

Наступного ранку Джін, нянечка Вілсонів, приїхала о сьомій, щоб допомогти вибрати вошей з волосся близнюків. Напередодні вона порадила намастити їхнє волосся олією та вкласти їх спати в шапочках для душі. Цей спосіб був простим, але дуже притаманним Джейсонові. Після вчорашнього нападу плачу Мерібет зателефонувала йому, щоб повідомити про вошей. «Сам розбирайся із цим лайном», – люто крикнула вона на його автовідповідач. А він потелефонував Вілсонам. Сенсація.

Джін запропонувала відвести дітей до школи з мамою Мерібет.

– Ідіть поцілуйте матусю на прощання.

Лів скривилася, витягуючи губи, та повернулася до Мерібет. Якась частина Мерібет хотіла ухилитися від поцілунку. Вона розуміла, що вона – мати й мусить бути дорослою, але хоч раз може хто-небудь відмінити це зобов'язання?

Безсумнівно, ні.

Минулої ночі Джейсон спав на надувному матраці в кімнаті двійнят. Не дуже завуальована зневага. Тим часом Мерібет не спала взагалі.

Поліціант Оскар причовгав, щоб поцілувати її, і вони пішли разом із Джін та мамою Мерібет. Джейсон мав піти на роботу вже годину тому, але затримався біля книжкової шафи.

– Ти збираєшся вставати з ліжка сьогодні? – запитав він.

– Якщо схочу, – в'їдливо відказала Мерібет.

– Ти справді думаєш, що коли так багато працюватимеш, то швидше одужаєш? – запитав він, ніби потерпілим у цій ситуації був він.

– Ні, – холодно відповіла Мерібет.

– Тоді не чини так, – сказав він.

Об одинадцятій задзеленчав дзвоник. Коли Мерібет відчинила вхідні двері та побачила Луку, вона сильно й гірко розридалася.

– О, ні! Це недобре, – сказала Лука, проводячи Мерібет до вітальні. Вона сіла на диван. – Що сталося?

Мерібет докладно описала кожен день після її повернення додому. Відчуття нестриманості. Безжальна залежність її родини від неї.

Лука терпляче слухала.

– Хотіла б я сказати, що ти – перша жінка, яка скаржиться на це, – мовила вона.

– Хіба це не так? – запитала Мерібет, почуваячись одночасно і підбадьореною, і розчарованою, бо ж справді...?

Лука криво всміхнулася.

– Чи стане для тебе новиною той факт, що одна з найбільших мрій жінок – продовжити стаціонарне лікування?

– Це абсурд.

– Ні, якщо ти сама про це думаєш. Виснажена, заклопотана жінка. Подорож до лікарні замість чудової відпустки. Можливість бути доглянутою, а не доглядати. І жодного почуття провини.

– Та я ж була в лікарні з досить серйозних причин, але це анітрохи не змінило їхнє ставлення до мене.

Це не зовсім було правдою. Змінилося все, проте не так, як їй було треба.

– Ось чому все має добрий вигляд тільки в наших фантазіях, – відповіла Лука.

– Я не знаю, що мені робити. Я не знаю, як мені одужати в таких умовах. Здається, що я одужую навпаки, а кінцевим результатом буде...

Вона не змогла це вимовити. Вона й не мала цього казати. Лука й так зрозуміла. Вона почала діставати обладнання.

– Зараз поглянемо на тебе.

Лука провела огляд.

– Твоя ЕКГ виглядає чудово, а серце та легені звучать добре. Твій пульс трохи ослаблений, і я б не здивувалася, якби в тебе була анемія, тож коли наступного разу здаватимеш аналіз крові, перевірся на рівень заліза у крові. Проте, у будь-якому разі, ти здорова. Звісно, ти виснажена, але я не бачу жодної загрози твоєму здоров'ю.

– Мабуть, це добре, – сказала Мерібет, а потім знову розплакалася.

– Усе гаразд, Мерібет. – Лука стиснула її руку. – Ти маєш радіти.

Але як їй радіти, коли щодня, замість міцнішати, одужувати, вона почувалася все більш наляканою? Загроза смерті раніше здавалась абстрактною, навіть після серцевого нападу, навіть коли вона дивилася на знімок свого серця в катетеризаційній лабораторії. Однак тепер ця загроза була справжньою. Її присутність була фізичною, вона вимагала її уваги так само, як це робили близнюки.

Можливо, саме тому жінка хотіла перемістити Оскара та Лів у своє тіло й водночас відправити їх якнайдалі.

– Є ще щось, що тебе турбує? – запитала Лука. На той момент вона перебувала в оселі Мерібет удвічі довше від зазначеного часу.

– Ні, – відповіла Мерібет. – Я хотіла підтвердити, що, мабуть, я просто виснажена, як ви й казали.

Лука зібрала речі. Перед тим, як піти, вона обняла Мерібет. Тоді взяла її за руку та подивилася на неї, ніби щось вирішуючи.

– Я знаю, що в тебе здорове серце, – сказала вона. – Лікарі добре зробили свою справу. Але якщо ти хочеш одужати, по-справжньому одужати, що ж, зроби це заради себе.

Піттсбург

13

Це було на подив легко.

Мерібет спустилася на перший поверх та викликала таксі, узявши з собою похапцем зібрану спортивну сумку з кількома комплектами одягу та ліками. Вона залишила вдома телефон, ноутбук – майже все. Усе це більше не здавалося їй необхідним. Вона написала електронного листа Джейсону. Вибачення? Пояснення? Вона не знала напевне. Коли вона сіла в таксі, подробиці її листа вже почали розвіюватися.

– Пенсильванський вокзал, – сказала вона водію.

Вона до останнього не знала, куди поїде, аж поки слова самі не вислизнули з її рота.

За двадцять хвилин вона вже була на залізничному вокзалі. Неподалік вона побачила відділення банку, яким користувалася. Мерібет хотіла зняти готівку в банкоматі, але натомість пішла до вестибюля та запитала касира, скільки грошей може зняти. На подив, можна було зняти двадцять п'ять тисяч доларів. Гроші щільно вмістились у її сумку.

Легко.

Увійшовши до запліснявілої печери Пенсильванського вокзалу, вона все ще не знала, куди їхатиме. Вона думала про якесь незвичайне містечко на березі океану в Новій Англії. А тоді побачила інформаційну дошку.

Вона придбала квиток до Пенсильванії й рушила до одного з кіосків, щоб купити разовий телефон (перевіряючи лексикон, що його опанувала під час перегляду одного сезону «Дротів», який їй вдалося подивитися). Продавчиня дала їй телефон із номером 646, який можна поповнювати, тільки коли користуєшся. Мерібет заплатила одразу за сто хвилин у мережі. Відтак пішла до магазину «Дуейн Рейд» та купила пляшку води, пачку жуйок і трохи шампуню проти вошей, про всяк випадок.

Потім вона сіла на потяг.

Легко.

Коли потяг проїжджав повз болотистий Нью-Джерсі, Мангеттен, який іскрився в променях післяобіднього сонця, Мерібет подумала, що це все схоже на кіно. Вона відчувала це саме так. Ніби все відбувалося з якоюсь актрисою з телеекрана. Вона була не Мерібет Клейн, матір'ю, котра покидає своїх двох маленьких дітей. Вона була жінкою з фільму, яка просто кудись їхала, можливо, у відрядження.

У потягу втома перемогла її. Не та апатія, що тягла її каменем донизу вдома. Ця втома була легкою, захопливою, така буває в людини, котра цілісінький день виніжувалася на осонні. Поклавши сумку замість подушки, вона заснула.

Легко.

Прокинувшись, Мерібет пішла до вагона-ресторану, щоб щось поїсти, та знайшла залишений кимось путівник містом на одному зі столиків. Усередині вона побачила маленьку рубрику «Нерухомість» із кількома пропозиціями, серед яких була двокімнатна квартира у кварталі під назвою Блумфілд. Із потяга вона зателефонувала господареві, на слух підстаркуватому чоловіку з сильним акцентом (італійським? східноєвропейським?), який повідомив, що квартира вільна й, окрім того, умебльована. Ціна оренди становила вісімсот доларів за місяць. Доплативши п'ятдесят баксів, Мерібет могла вїхати на кілька днів раніше від початку наступного місяця. Вона, не вагаючись, погодилася.

Легко.

Вона провела свою першу ніч у брудному motelі в Піттсбурзі біля вокзалу. Наступного ранку вона взяла таксі до своєї нової квартири й заплатила хазяїнові ренту за перший місяць, передплату за наступний, а також підписала місячний договір. Не треба було мати при собі довідки про перевірку від ФБР, як це було, коли нерухомість орендували в Нью-Йорку. Жодного податку брокеру в сумі 15 відсотків від річної плати. Просто тисяча шістсот доларів. Коли вона сплатила готівкою, Містер Джуліо й оком не змигнув.

Легко.

А стосовно того, що вона покинула: покинула Джейсона, покинула дітей, – то вона й досі чула слова Луки: «Зроби це заради себе».

Справа, призначена іншим, перейшла до неї. В якомусь сенсі, це її заспокоювало.

Тож покидати їх було нелегко. Але вона вже знала, як це зробити.

Менше за все кортіло йти на прийом до лікарів. Але Мерібет потрібен був кардіолог. Або хірург. Вона проґавить свої заплановані візити до лікаря Гупти, тож до виїзду з мотелю вона знайшла довідник «Золоті сторінки» у комоді просто поруч із Біблією та вирвала з нього кілька аркушів. Вона почувалася трохи винною, але, справді, хто в наш час не має смартфона? Ну, хто, крім неї?

Жінка провела ранок Геловіну у своїй новій квартирі, обдзвонюючи кардіологів. Їх було декілька; Піттсбург виявився медичним містечком. Її новий квартал розташувався між двома величезними лікарнями, які одночасно викликали в Мерібет і спокій, і тривогу. Більшість лікарів не мали вільного часу, але після десятка дзвінків вона знайшла спеціаліста, в якого тільки-но звільнився час у понеділок.

Чекаючи на таксі, що відвезе її на прийом, вона пошкодувала про те, що не вкрала цілий довідник «Золоті сторінки». Вона провела усі вихідні у сплячці, дивлячись телевізор і виживаючи на супі та йогурті з маленької італійської продуктової крамниці на розі її будинку. Хоча Мерібет почувалася вже впевненіше, усе ще залишалися справи, які потребували владнання. Де тут є пристойний супермаркет? Аптека? Де їй купити гарнішу постільну білизну замість тієї, що є у квартирі? Без постійного доступу до Google вона не знала, як знайти взагалі будь-що.

Худорлявий смугастий кіт підійшов до неї, а потім, утративши цікавість, понюхав майстерно вирізаного гарбуза, який уже почав псуватися. Мерібет припустила, що це робота її сусідів зверху, молодої пари, ще одних мешканців цієї вузької будівлі. Вона знала, що горішній поверх пустував. Містер Джуліо запропонував показати їй квартиру-студію там, але вона відмовилася, сказавши, що може собі дозволити оплачувати й двокімнатну квартиру. (Вона не могла подужати ще двох сходових маршів до мансарди.)

Двері відчинилися – і з'явився молодий чоловік зі спадишим платиновим волоссям. Він нахилився, щоб погладити кота, але той втік.

– Він ваш? – запитала Мерібет.

– У цьому будинку не можна тримати тварин, – відповів він.

– О. Я не знала. Я тільки-но заселилася до квартири знизу. – Вона сказала «донизу». – Але, на щастя, у мене немає тварин.

Вона зрозуміла, що забагато базікає, і замовкла.

– Ласкаво прошу до нашого чудового кварталу, – іронічно сказав молодик, окреслюючи руками похмурий, бездеревий район.

– Дякую. О, а ви часом не маєте довідника «Золоті сторінки»?

– Такі досі видають?

Раптом, порівняно з цим юнаком, Мерібет відчула себе старою бабою, яка чекає на таксі, що відвезе її до лікаря.

– Санні, – через плече гукнув він, – у нас є «Золоті сторінки»?

З'явилася молода жінка північноазійської національності. Вона мала глибокі ямочки на щоках, волосся було зібране у хвостик, а одягнута вона була в легінси та широку спортивну кофту.

– Хіба не їх ми використовували минулого літа, щоб притримувати двері?

І тоді Мерібет відчула себе на всі 482 роки. На щастя, під'їхало таксі.

– Можливо, наступного разу, – сказала вона.

Вона приїхала до лікаря на десять хвилин раніше, як і мала, щоб зареєструватися. Вона абияк заповнила історію хвороб та залишила порожньою форму страхування. Досі вона всюди розплачувалася тільки готівкою. Вона не планувала цього – вона не планувала нічого з того, що відбувалося, – але після тривалих років постійної турботи про інших, а не про себе, вона вирішила, що тепер все буде саме так.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ГЕЙЛ ФОРМАН

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Обними
меня



